

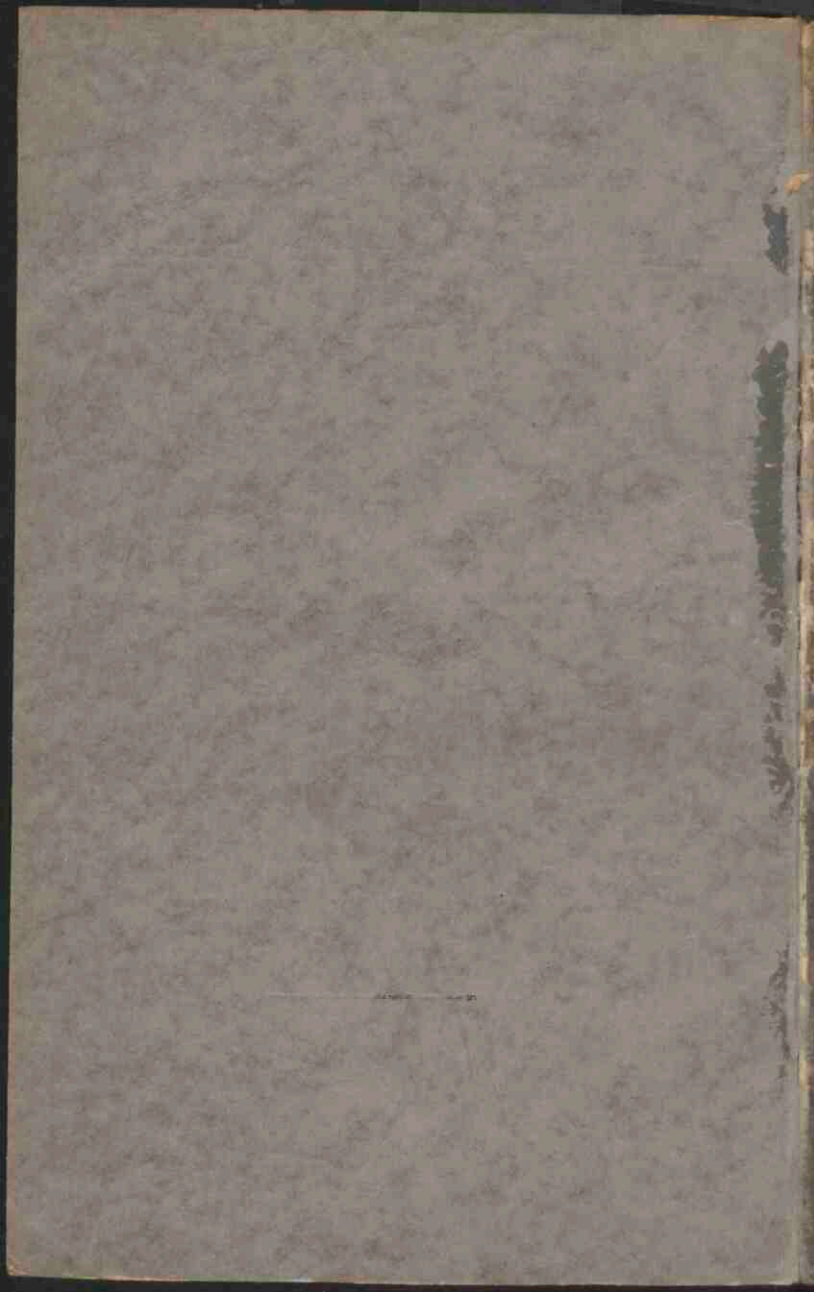
Het feest der Braminnen : zangspel

<https://hdl.handle.net/1874/368378>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

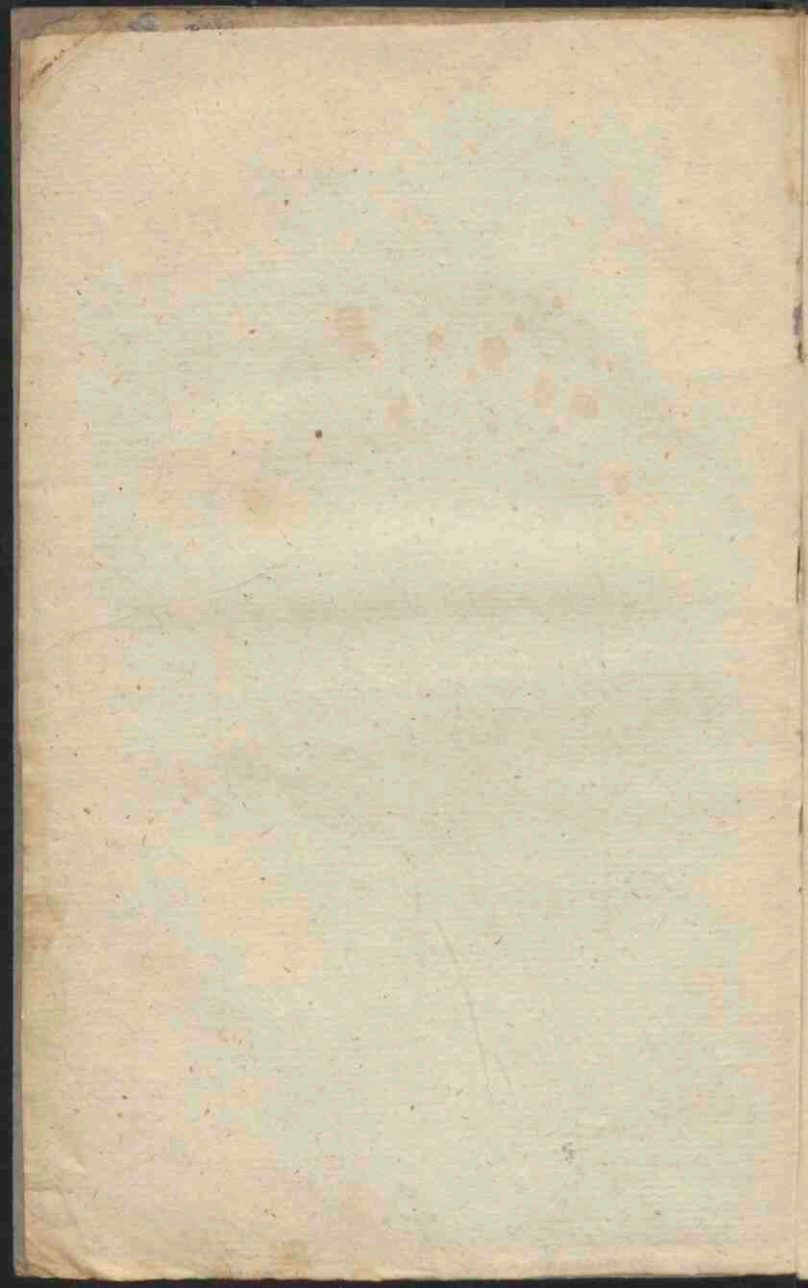
**Verzameling tooneel=
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL
No. 403**

7te Wüch
N. 242

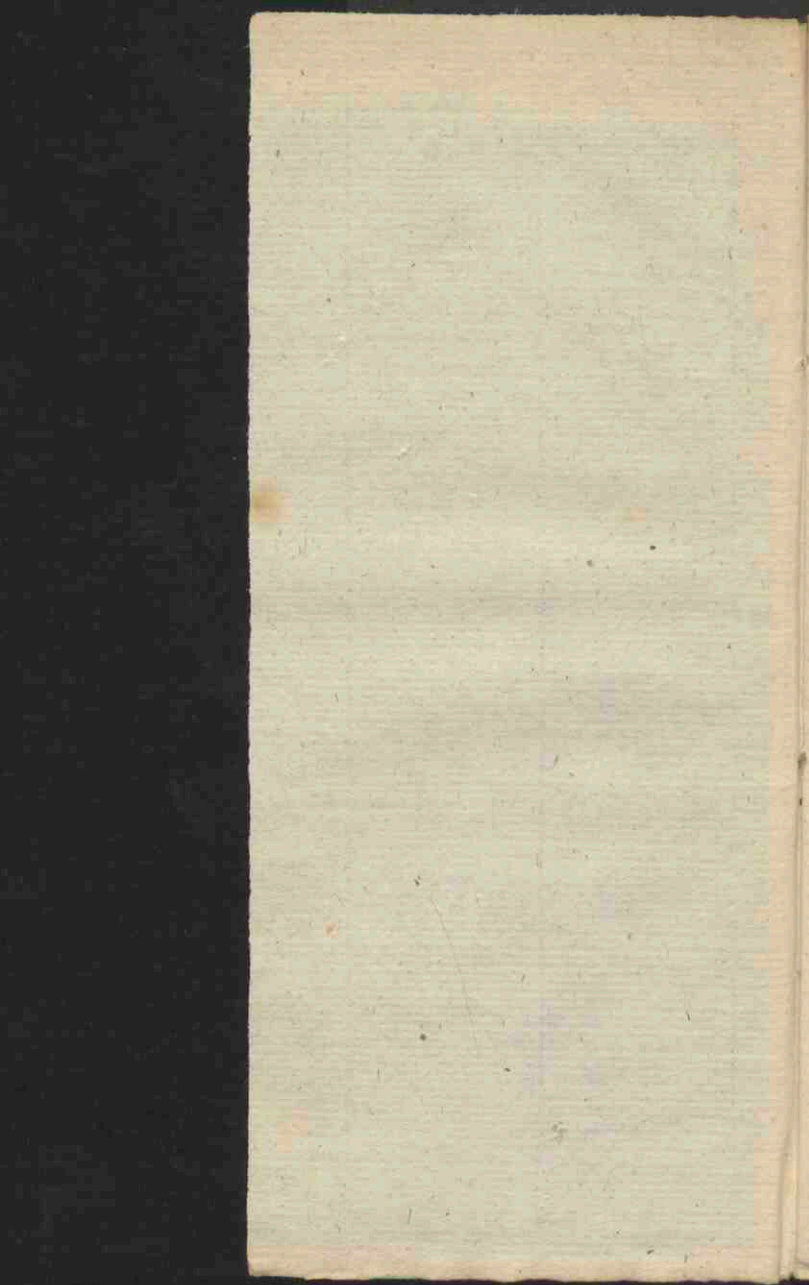
Met Feest der
Barninnen

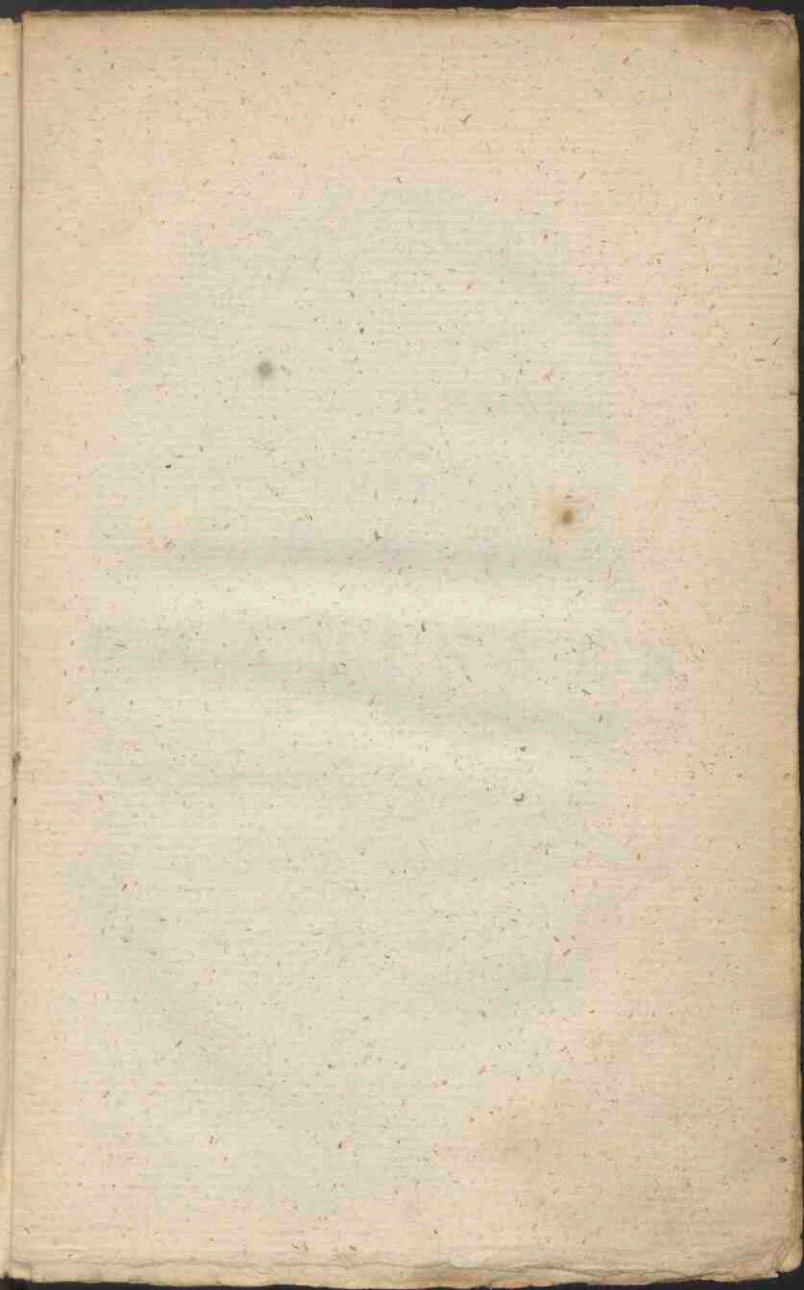
Door
Salomon Bos.

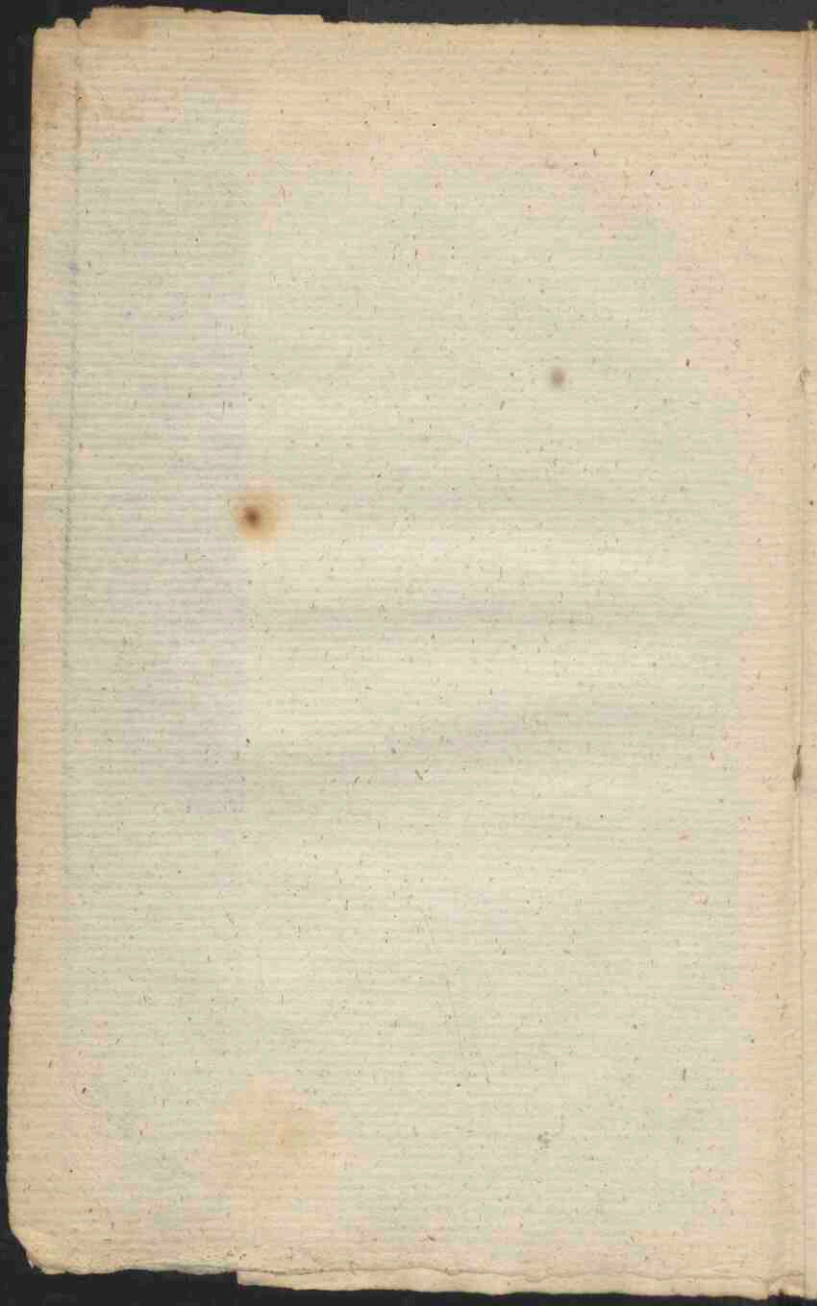

J. Le Whitchell

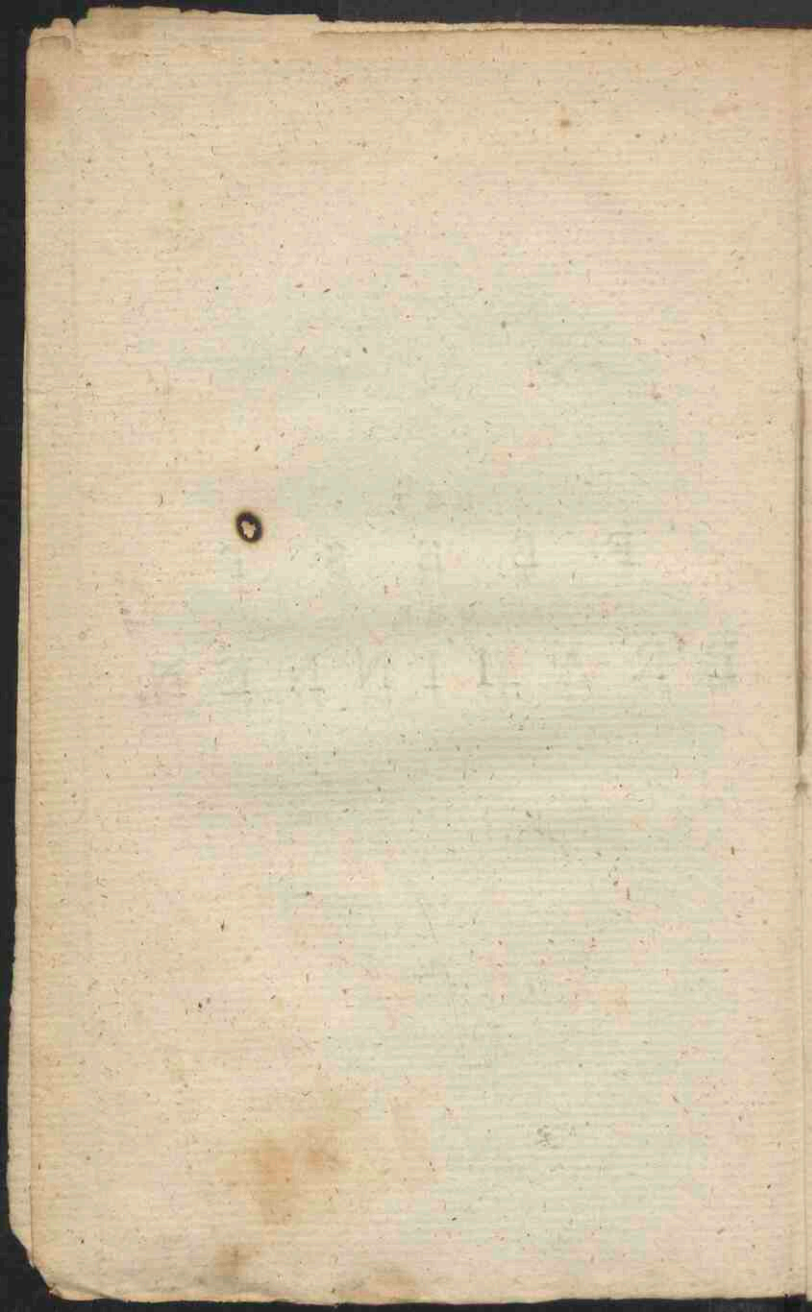
Le Whitchell is Salmon Boat
(geb 1749 + 1832).

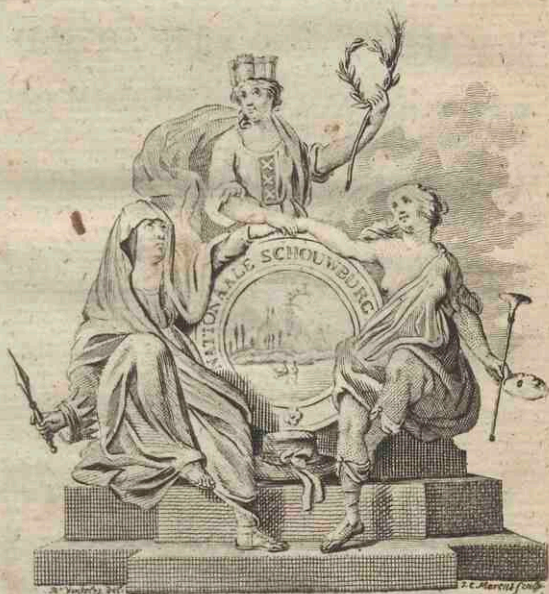

HET
F E E S T
DER
BRAMINNEN.

408

HET
F E E S T
DER
B R A M I N N E N,
Z A N G S P E L.

Te AMSTELDAM, by
J. HELDERS EN A. MARS. 1798.
Met Privilegie

56

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

T O E W T D I N G

A A N

V R O U W E

ANNA CATHARINA SMIT,

ECHTGENOOTE VAN

DEN BURGER

CHRISTIAAN CRUYS,

MYNEN MEDE - COMMISSARIS VAN

DEN NATIONAALEN STADS

SCHOUWBURG

TE AMSTERDAM.

Gelukte 't OBERON, door *Wielands* pen gemaald,
In 't Nederduitsch gewaad, door kunstige tafreelen,
En 't eerste keurgezang, en oog en oor te streelen,
Hoe vond myn yver zich door 't heerlijkst loon betaald!

Die spoorflag heeft myn keus tot *ERAMA'S FEEST* bepaald;
Welks spreekende muzyk, by zangerige keelen,
Alom den lauwer won op hooge Schouwtooneelen;
En 't welk door-treffend schoon niet minder glansryk praat.

Om mynen OBERON bevallig op te toonen,
Wilde ook uw' Echtgenoot een hand vol bloemen strooien;
Erkennis voor die gunst bied u dit Zangspel aan.

Mogt het uw' smaak voldoen, en 't my op nieuw gelukken,
Door toverkracht der kunst, de zinnen te verrukken!
Dan waar' myn doel bereikt en aan myn' wensch voldaan.

SALOMON BOS.

P E R S O O N E N.

MEDAN, *Oppehoofd van een gedeelte der Malabaarsche Kust.*

OPPERBRAMIN.

OPPERPRIESTERES.

KALEPH, *een oude Indiaan.*

BELLA, } *Dochters van Kaleph.*
CORA, }

LORD JOHNSON.

LAURA.

EDUARD.

BARZALO, *een Spanjaard, Bediende van Eduard.*

PIROKKO, *een Spaansche Tuinman.*

MIKA, *Vrouw van Pirokko.*

GEVOLG, *van het Oppehoofd.*

BRAMINNEN.

PRIESTERESSEN.

SCHEEPS SOLDAATEN en MATROOZEN.

INDIAANEN.

SLAAVEN en SLAVINNEN.

DANSERS en DANSERESSEN.

H E T
F E E S T
D E R
B R A M I N N E N ,
Z A N G S P E L .

E E R S T E B E D R Y F .

E E R S T D T O O N E E L .

Het Tooneel verbeeld eene Indiaanſche Landſtrek , op den achtergrond de Zee ; aan de eene zyde een viſchershut , aan de andere zyde eene rots , welke tot in de zee zich uitſtrekt . In het midden des tooneels brand een vuur , waar over een hert , wiens hoornen met bloemen bekranst zyn , aan een ſtaak : rondom het vuur liggen eenige Braminſſen en Priesteresſen op hunne kniën ; voor elken Bramin ſtaat een vat met brandend vuur ; de Priesteresſen hebben reukvaten . Het is een vreeslyk onweêr ; de blikſemſtraalen verlichten geſtadig den horiſont . De winden bulderen , de zee raast . By het opbaalen des gordyns zingen de Braminſſen en Priesteresſen met heilige plegtigheid .

A

CH O O R

2 HET FEEST DER BRAMINNEN,

CHOR VAN BRAMINNEN EN PRIESTERESSEN.

Brama is onze God alleen!
Zyn lof wekk' stem en snaaren!
Hy, 't voorwerp onzer eergebeên,
Brama zal ons bewaaren!

*Onder een plegtig muzyk spreekt de Opperbramin
de volgende woorden:*

Uitverkoorenen van Wistnu! Kinderen van den
eeuwigen Brama! Heil zy ons, welken door Brama's
donder, de plegtige dag word aangekondigd, op wel-
ken zyne heilige priesters het Eerfeest onzes weldadi-
gen Gods vieren zullen; Heil zy ons allen! Zie hoe
de heilige vlam naar boven slygt, en zich met de
bliksemstraalen aan den horifont vermengt; zie hoe
dezelve naar om hoog slygt en welgevallig is aan on-
zen eeuwig grooten, waarachtigen en almachtigen Bra-
ma! (*silte.*) Welaan! buigt u neder — bid hem, in
het stof geknielt, aan, — Hem, die het luchtruim
doet weergalmen van zyne grootheid, door het bul-
deren der stormwinden, en het klateren des donders!
(*Zy vallen op hunne aangezichten.*) Brama is God!
(*Het Choor herhaald den Lofzang. Men hoord een' vrees-
lyken donderslag; de bliksem heeft het vuur uitgebluscht,
en het offer verteerd; zy vlieden allen onder den uitroep:*)
Brama!

T W E E.

T W E E D E T O O N E E L.

Het onweêr word langs hoe fterker.

KALEPH, BELLA, CORA.

Bella komt vreesachtig uit de hut, een teenen Korfjen aan den arm houdende, achter haar Kaleph en Cora; hy tracht Bella in de hut te rug te haalen, om het gevaar des onweders te ontwyken. Ondertusfchen word men op de onftuimige Golven een kleine boot gewaar, en in dezelve Eduard en Barzalo.

Q U I N T E T T O.

EDUARD, BARZALO, *van verre.*

Help ons! help ons! flaa ons by!

BELLA, CORA.

Vader! hoor, welk een gefchrei!

KALEPH.

Welk geroep!

Zy fpoeden zich naar den oever.

EDUARD, BARZALO, *van verre.*

Ach! toon erbarinen!

Wil u over ons ontfermen.

BELLA, CORA.

Vader, fpoed u; hoor de winden!

't Zyn toch menfchen, en dus vrienden.

4 HET FEEST DER BRAMINNEN.

KALEPH.

Neen! 't zyn Britten, die wy haaten.

BELLA, CORA.

Laat ons hen niet huleloos laaten.

KALEPH.

Neen! Ik wreek op hen myn lyden,

Zy zyn oorzaak van myn smart.

EDUARD, BARZALO.

Ach! help ons!

KALEPH.

Wraak en menschenmin bestryden,

KALEPH, BELLA, CORA.

{ Myn }
{ Zyn } van druk getroffen hart.

BELLA.

'k Wil myn' bystand hun doen blyken;

Zuster! wederhoud zyn schreên.

KALEPH.

Neen! gy zult niet van my wyken.

Tegen Cora.

Luister niet na haare reên.

*Bella gaat naar den Oever en maakt eene kleine
vischers schuit los, waarmede zy Eduard
en Barzalo red.*

CORA, Kaleph tegen houdende.

Vader! laat haar toch begaan!

KALEPH.

'k Voel myn hart van woede slaan.

DER.

DERDE TOONEEL.

DE VOORIGEN. EDUARD, *en* BARZALO;
zyn intusfchen gered en komen vreesachtig op.

BARZALO.

Nu zyn wy verlooren; was ik nog aan boord!

EDUARD.

Nu zyn wy behouden; Welk lieflyk oord!

BARZALO.

Mynheer! kom! dat we ons spoeden!

Ons heil groeit hier niet aan.

EDUARD.

Neen, 'k zal van hier niet gaan.

BELLA, *en* CORA, *tegen Kaleph.*

Kom! laat ons hun behoeden!

Hoor, hoe de winden weeden.

Zie, vader, zie hun aan,

Laat hun toch met ons gaan.

KALEPH.

Neen! ondanks wind en vloeden,

Zy zullen blyven staan,

En nimmer met ons gaan.

EDUARD, BARZALO.

Zyn oog wenschte ik wat beter,

Die trek betekent bloed,

'k Ben gantsch niet wel gemoed!

BARZALO, *Eduard aan't oor fchreuwende.*

Heer! 't is een menschenvreter.

6 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BELLA, CORA.

Zie toeh, vader, zie hun aan,
Laat hun met ons hutwaards gaan,

EDUARD, *tegen Kaleph.*

Ik ben uw vriend!

BARZALO, *hem de hand biedende.*

Die u miind.

KALEPH.

Gy, Brit! zult sterven!

EDUARD.

Ach! 't leven derven!

KALEPH.

Ja, gy moet sterven!

Een Brit, aan roof gewoon,
Ontfal my mynen zoon.

BARZALO.

Heer! dit is een Spaansche kop,
Myn naam is Barzalo.

KALEPH.

Staa op!

EDUARD, *voor hem knielende.*

Ach! was uw toorn bevredigd!

Ik heb u nooit beledigd.

Zy knielen allen.

BELLA, CORA.

Ach, vader, toon erbarmen!

EDUARD, BARZALO.

Ach, wil u toch ontfermen!

KALEPH.

Welaan, dat u myn hulp beschutt'!

Kom, treë dan maar in onze hut.

BELLA, CORA.

Dit heen, dit heen.

BARZALO.

'k Durf niet gerust daar binnen treën.

EDUARD.

Het onweër groeit.

KALEPH.

De stormwind loeit.

BELLA, CORA.

Dit heen!

BARZALO.

Neen, neen!

ALLEN.

Daar 's veiligheid alleen.

Zy treden allen in de hut.

VIERDE TOONEEL.

OPPERBRAMIN, *daar na* KALEPH.*Geduurende dit Tooneel bedaart het onweder.*OPPERBRAMIN, *angstig rondziende.*

Voor twaalf jaaren, toen ik noch niet tot Opperpriester van onzen God verkoozen was, rees de zon zo glansryk uit de kim, en kondigde zo heerlyk den feestdag onzer heilige pligten aan, dan heden —

3 HET FEEST DER BRAMINNEN,

groote Brama! verbérgt gy u in het majestieusch gewaad uwer heerlykheid, flingert uwe blikfems onder ons, uwe geheiligde dienaaren, en verteert het plegtig offer uwes volks!

KALEPH, *op zynen stok leunende, zonder den Bramin te zien.*

Ja ik wil het den Europeër vergeeven, hem spyzigen en drenken, en hem dan weder naar zyn vaderland te rug zenden, om zyne landgenooten te vertellen, hoedanig de Indiaanen zich aan hunne vyanden wreeken.

OPPERBRAMIN.

Oude man! Reeds meer dan zeventig maalen zaagt gy het frifche loof der boomen groenen, en ademde de welriekende geuren van haare bloezems in; kunt gy u, wanneer gy uwen levens tyd te rug denkt, een zo vreeslyk en verderving dreigend? onweder herinneren?

KALEPH.

Neen! twaalfmaal uitverkoren! twaalfmaal vroomen dienaar van onzen meer dan twaalfmaal Heiligen Brama! Niet als voor twintig jaaren— (*flitte.*) O Dat was eene fchrikvolle nacht! noch verfchrikkelyker was my echter het verlies, dat my uit dit onweér overkwam.

OPPERBRAMIN.

Hoe dat, vader!

KALEPH.

Heer! myn vrouw beviel van een zoon—zo fchoon en bloefende, als of hy in de eerste lente der fcheping het levenslicht had aanschouwd.

OPPERBRAMIN.

En in dien vreesfelyken nacht beviel zy van hem?

KALEPH.

Ja, — en ik hief het wicht op myne armen naar den blikfemenden Hemel, en wydde het tot een' heiligen Priester van Brama.

OPPERBRAMIN.

En deeze zoon?

KALEPH.

In dien fchrikkelyken nacht strandde op deeze kust een Engelsch fchip — de onstuimige golven dreeven een kleine boot aan den wal — waar in een Europeër lag, half dood, welke my om hulpe bad — ik nam hem op myne fchouders, droeg hem in myne hut, droogde en laafde den afgematten, en herbergde hem drie maanden lang.

OPPERBRAMIN.

Dat had gy niet behooren te doen, zonder dat hy de heilige leerftellingen van onzen Brama omhelst had,

KALEPH.

Eens, in den morgenftond, eer de zon haare gouden ftraalen op myne hut wierp, ging ik uit om te vifchen; ik wilde myn fchuit losmaaken, en ik vond haar niet; ik fpoedde my te rug naar myne hut, en zocht den vreemdeling, dan hy was ontvlooden, die Europeëfchen Barbaar! met het dierbaarfte gefchenk der godheid, — ontvlooden met mynen zoon! —

10 HET FEEST DER BRAMINNEN,

OPPERBRAMIN.

Dit was eene welverdiende straffe welke u overkwam, dewyl gy hem in uwe hut opnaamt.

KALEPH.

Zoude dit zo zyn? Heer! dan ben ik audermaal strafwaardig. Want ik redde heden wederom het leeven van twee vreemdelingen, en nam ze in myne hut op.

OPPERBRAMIN.

Dat deed gy heden noch? Ongelukkige grysaart!

KALEPH.

En waarom? Heer! Menschen te redden, al waren het onze vyanden, leert my een zeker iets, dat de Natuur in myn binnenste schreef, een zeker iets, dat wel ouder kon zyn dan de leerstellingen van Brama, — leert my myn hart. (Binnen.)

VTFDE TOONEEL.

OPPERBRAMIN, BELLA, met een korffen en een
hengelroede uit de hut komende.

BELLA.

Nu juist moet ik in de kreek gaan vischen, — daar ik zo gaarne blyven wilde, om met den aartigen Europeër te praatē. Ik begryp niet hoe het my zo wonderlyk om het hart is, daar ik hem voor de eerste maal gezien heb. (Den Bramin ziende.) Hemel! nu moet ik aanstonds voord! —

OP-

OPPERBRAMIN, *haar tegenhoudende.*

En waar heen?— Waar heen, bevallige dochter van Wistnu?

BELLA, *schielijk.*

Waar heen? Ginder in de kreek,— vischen, daar na vrugten plukken. Nu, leef wel, vroome Heer! Ik zie u haast weder.

OPPERBRAMIN.

Slechts twee woorden nog, schoon kind!

BELLA.

Ja, maar niet meer; want indien gy 'er twaalf spreekt, kom ik al weder eenige oogenblikken laater.

OPPERBRAMIN.

Gy weet, myn Dochter! welk een feestdag ons heden verwacht; op morgen vieren wy het Twaalfjaarig Feest ter eere van onzen Brama.

BELLA, *vrolyk.*

Dat weet ik! Ik heb ook reeds voor my een zeer schoon feestgewaad daar voor gemaakt; Koraal, Paerlen, en schelpen heb ik van de fraaiste gezocht.—

OPPERBRAMIN.

Noch is u het alles overtreffend geluk dat u verwacht onbekend.

BELLA.

Welk een geluk, vroome Heer?

OPPERBRAMIN, *met plegtige gebaarden.*

Zyt gegroet, allergelukkigste dochter! Zyt gegroet

in

12 HET FEEST DER BRAMINNEN,

in den naame van onzen grooten en heiligen Brama!
Zyt gezegend, uitverkoren maagd, in zynen naam!

BELLA.

Ik versta u noch niet, vroomme Heer!

OPPERBRAMIN.

Verneem dan uw geluk in al zyn uitgestrektheid.
Gy zyt uitverkooren tot een heilig offer van onzen
grooten Wistnu! Haast wacht u het outer; haast wor-
den de wierookgeuren ter uwer eere ontflooken; reeds
zyn de plegtige feestgewaaden voor u toebereid.

BELLA, *ter zyde.*

Ei! ei! thands komt deeze groote eer voor my zeer
ongeleen. (*Tegen den Bramin.*) Maar zeg my, vroomme
Heer! waarom heeft my dit lot juist getroffen? (*Hem
by de hand neemende.*) Ik moet u evenwel bekennen
dat, indien gy gelooft dat my eene eer wedervvaart
als ik sterven moet, gy u geweldig vergist.

OPPERBRAMIN.

Hoe! beeft gy niet de onuitspreekelyke groote
waardy uwer bestemming? Weet, schoone Maagd!
Gy zyt ten offer uitgelezen. Ik zal deeze blymaare
aan uwen Vader brengen, zy zal hem verhangen,
zyn grysheid verjongen, hem het verlies zyns zoons
doen vergeeten en hem de gelukzaligheid doen smaa-
ken van eene Dochter te hebben opgevoed, welke
voor Brama bestemd, waardig was, om door haare
heilige opoffering de vergoding te erlangen.

Hy gaat in de hut.

BEL.

BELLA, *hem, naziende.*

Hemel! wat hoor ik! (*Hem narroepende.*) Indien ik nu eens niet vergood wil zyn? Hoe dan? Agttien Jaaren slechts geleefd en dan te moeten sterven! Neen—dat is niet mooglyk! Gisteren, ja gisteren was ik veellicht eerder daartoe te beweegen geweest; maar heden! zederd ik den jongen Europeër gezien heb!—Ha, ha, ha, ik weet waarlyk niet hoe het my zo wonderlyk om het hart is! — Hoe! indien dat eens liefde was? Ei, ei! de vroome Bramin zegt, dat men niemand uit een ander waerelddeel beminnen mag. — Ik wenschte wel eens te weeten waarom niet? Verschoon my, vroome Heer! maar ik denk, dat by een Meisje van agttien jaaren, dit onderscheid zeer weinig zal uitwerken.

A R I A.

Wat 's dit voor een gloed?

Hoe kookt myn bloed!

Hier klopt iets van binnen;

't Verward myne zinnen.

Het gaat — Titiri — ti —

Dan lagch ik, Ha, ha, ha!

Dan ween ik, Hi, hi, hi!

't Is iets dat ik niet weet,

Of men het liefde heet?

Ja, ja! Neen, neen!

Ja! Liefde is het alleen.—

Wat dees Bramin van liefde ook giss',

Neen, neen, neen, dat heeft hy mis.

ZES.

14 HET FEEST DER BRAMINNEN,

ZESDE TOONEEL.

PIROKKO, *daar na BARZALO.*

PIROKKO, *in een' mantel gewikkeld.*

Alweér ben ik aan haar hut; geen drooge draad heb ik aan myn tyf, en als ik thuis kom, harde woorden van myne Mika. Ik verdien dit waarachtig; alle dagen neem ik voor, niet meer hier te zullen komen, maar als ik my dan naar myn tuin wil begeeven, dan is het — voort, scheerje — en wel hier naar toe. Maar waarom dan juist hier naar toe? Zoud gy wel zo dikwyls naar deeze hut gaan, indien de oude Kaleph niet zo een lief aardig dochterjen had? 't Is, by myn zoolen, niet anders als of ieder zandkorrel aan deeze hut met een magnetische kracht bezield is. — (*hy gaat naar de hut en roept*) Bella, Bella!

BARZALO, *de deur openende, met een forsche stem.*
Wie daar!

PIROKKO, *verschrikt.*

Wat duivell wie mag deeze zyn?

BARZALO.

Pi —

PIROKKO.

Bar —

BARZALO.

Pirokko!

PI-

PIROKKO.

Barzalo!

BARZALO.

By myn ziel! broertjen! berg en dal ontmoeten elkanderen niet, zegt men, maar wel menschen. Ik had waarlyk op deeze kust eer een Hottentot, als een landsman verwacht.

PIROKKO.

Maar zeg my toch, goede vrind! hoe komt gy hier?

BARZALO.

Voor agttien Maanden liep een Engelsch esquader in zee, om eenige Indiaansche eilanden te bezoeken. De storm zal zekerlyk een pik op onzen stuurman gehad hebben, althands — wy wierden van onze kameraaden gescheiden. De wilden waaren zo barmhartig onshier aan den wal te helpen; en dus camperen wy zederd deezen ochtend alhier.

PIROKKO.

Gy diend dus, naar ik merk, een Engelschman?

BARZALO.

Ja, reeds eenige jaaren. Hy is voor een Engelschman noch al redelyk goed, maar hy heeft een groot gebrek.

PIROKKO.

En dat is?

BARZALO.

Hy heeft de liefde koorts; en als die op zekere tyden haar vlaagen van verheffing heeft, is hy voor
al.

16 HET FEEST DER BRAMINNEN,

alles onvatbaar. Trouwens! hy heeft 'er ook eenige reden voor. Voor zes maanden viel ons schip in vyandlyke handen.

PIROKKO.

In vyandlyke handen!

BARZALO.

Daar kwamen toen die verdoemde Hottentotten, kaerels zo zwart, als of het spitdraaiërs uit Lucifers gaarekeuken waaren, namen myn' meesters beminde weg; en wy hebben uit genade en barmhartigheid niets als het leeven en een weinigje vryheid daar af gebragt.

PIROKKO.

Ei, ei, ei! Een hartbreekende geschiedenis!

BARZALO.

Daarom zullen wy 'er maar een speldjen by fleeken. Maar zeg my, Broertjen! wat kwaamt gy hier by deeze hut zoeken.

PIROKKO.

Niets, niets hoe genaamd; een kleine grap, anders niet.

BARZALO.

Praatjens! Gy behoeft voor my immers niets te ontveinzen. Gy hebt toch al uw jeugdig vuur niet in Spanje gelaaten?

PIROKKO.

Neen, dat niet! Maar in deeze hut woonen twee
al-

allerliefste meisjens; niet dat ik 'er op verlief ben, dat weet de goede hemel! maar ik weet echter niet hoe my de drommel alle dagen, hier naar deeze hut voert.

BARZALO.

Nu, nu, dat is juist zo een groote zonde niet.

PIROKKO.

Ja, in Madrid niet, maar hier. Myn wyf is zo jaloersch als een Spaansche Tolcommies.

BARZALO.

Hoe! gy zyt dan met een Indiaansche vrouw getrouwd?

PIROKKO.

Neen! met een Spaansche. Voor drie jaaren reisden wy met eenige Botanisten in dit gewest, om voor de Koninglyke tuin zeldzaame Indiaansche planten te verzamelen; het opperhoofd dezer kust, verhinderde ons vertrek; ik trouwde, en zou taamelyk vergenoegd leeven, indien —

BARZALO.

Indien gy alleen oogen en hart voor uw wyfjen had, niet waar?

PIROKKO.

Wel duivels! wat zie ik? Zy is 't waarachtig!

BARZALO.

En wie? wie?

B

PI.

13 HET FEEST DER BRAMINNEN.

PIROKKO.

Myn vrouw! myne Mika! Kom gaauw hier! geef my uw' hoed en mantel.

BARZALO. *hem dezelve geevende.*

Maar waar toe?

PIROKKO.

Hier is de myne! maar gezwind! wy moeten ons versteeken.

BARZALO.

En waar in?

PIROKKO.

In deeze teenen korven; kom spoedig 'er in!

Zy versteeken zich elk in een korf.

ZEVENDE TOONEEL.

DE VOORIGEN. MIKA, *met een tuinschaar in de hand.*

MIKA.

Hy is nergends te vinden; ik wil wedden, dat hy zich wederom by deeze hut ophoud. Altoos loopt hy het meisje na, en wat voor een meisje? Zy is niet eens van onze natie; by hem is alles het zelfde als het maar een vrouwspersoon is; maar betrap ik hem eens, dan zal ik hem met myn tuinschaar naar huis doen wandelen, dat het hem heugen zal.

TRIO.

T R I O.

MIKA.

Elk man is als de wind,
 Geen die oprecht bentint;
 Gleden de een! en morgen de aér, —
 Eed en trouw geld niets by haar.
 Elk nieuwe liefde viert men hot,
 En 't wyffen word bespot.

PIROKKO, BARZALO.

Ei! alle mannen zyn getrouw.

MIKA.

Niet een! —

PIROKKO, BARZALO.

Geen vrouw! —

MIKA.

Hier moet hy ergends weezen;
 Ik zal dit eens bezien.

PIROKKO, BARZALO.

Ze ontdekt ons. Ach! wy vreezen!
 Wat zal ons hier geschiên.

MIKA, *roept*.

Pirokko!

BARZALO.

Pirokko!

MIKA.

Wat is dit? Ik hoor den gek!
 Hy is 't, — Hy speeld me een' trek.

BARZALO.

Vriend! ik zidder!

PIROKKO.

Hou uw' bek.

20 HET FEEËST DER BRAMINNEN.

MIKA, *naderende.*

Hier moet ik eensjes zien!

BARZALO, PIROKKO.

Wat zal ons hier geschieden!

MIKA, *noch meer zoetjens naderende.*

Tref ik dien guit hier maar eens aan,

Het zal niet vriendlyk hem vergaan.

'k Sny neus en ooren af,

Tot zyne straf!

Zyn neus, ja! die moet af.

Zy sloot tegen de korf, Barzalo kruipt 'er schreeuwende uit, in Pirokko's mantel verborgen.

BARZALO, *schreeuwende.*

o Weet!

MIKA.

Wat hebt gy hier bedreeven?

Zie den deugniet aan!

Hij durft nog blyven staan.

PIROKKO.

Hoor eens! wat maakt ze een leeven!

Zy denkt haar' man te slaan;

o, 't Zal hem slecht vergaan.

MIKA.

Hier, voord!

BARZALO.

Neen! weest te vree!

Pirokko lagcht gestadig.

MIKA.

De neus moet af, — Kom voord maar met deez' snee. —

BAR.

BARZALO.

De neus! ô Wee!

PIROKKO.

Zy snyd zyn neus hem waarlyk af.

BARZALO, *weg vluchtende, terwyl**Pirokko hard licht.*

'k Vlucht op een' draf. —

MIKA.

Snyd, snyd de neus af, tot zyn straf.

Zy loopt hem met de tuinschaar na.

A G T S T E T O O N E E L.

PIROKKO.

Zy jaagt hem, by myn ziel! in huis. Wel satans! wat heb ik gedaan? dat is regt de bok tot tuinman gemaakt! Pirokko! dat was een dom stuk van u! Myn Heer Landsman kan zich nu ordentlyk in myn huis vriendschap indringen, en ik zal mooglyk de eenige getrouwde man op deeze kust zyn die in het gild der Europeëfche broederschap ingelyfd is. Hm, hm, hoe klopt myn hart! — Ik geloof eindelyk zelve, dat ik myne Mika alleen lief heb.

A R I A.

Vrouwen! als uw man wat bromt,

En zyn rug u norsch toekeert;

U, als ge om een kuschjen komt,

Door zyn donkre blikken weert:

Mint andren wel! — maar slechts in schyn —

Wanneer gy van uw' man bemind wilt zyn.

22 HET FEEST DER BRAMINNEN,

NEGEND E TOONEEL.

EDUARD.

A R I A.

Kinderliefde schetst zyn fm. rt,
In zyn wezenstrekken!
Liefde kan ook in myn hart,
Foltrend leed verwekken!
Vreedē en rust zyn myn gemoed,
Voor altoos ontvloden;
Nu ik Laura misfen moet,
Sterf ik duizend dooden:
Laura! Laura! hoor my nu!
Laura! Ach! waar vind ik u?

TIENDE TOONEEL.

BELLA, *met een hengelroede en een korfjen.*

EDUARD.

BELLA.

Daar ben ik wederom! ik heb willen visfchen, dan
't is my niet mooglyk; ik wenschte wel eens te weeten
hoe ik thands zo ongeschikt ben om den angel uit te
werpen.

EDUARD.

Daar is dat lieve fchepzel, aan wien ik myn leeven
te danken heb.

BEL-

BELLA, *hem ziende laat haar korffen en hengelroede vallen, en loopt naar hem toe.*

Zyt gy hier? gy schoone Europeër! Ja, ja — nu weet ik waarom ik niet kon vischen.

EDUARD.

En waarom niet, lief meisje!

BELLA.

Ja, zie! dat weet ik eigentlijk zelve niet; (*zy neemt hem by de hand.*) Maar zeg my toch, waarom moet ik gestadig aan u denken? en waarom wil ik altoos zo gaarne by u zyn?

EDUARD, *ter zyde.*

o Die eenvoudige natuur (*tegen Bella.*) Dit weet ik waarlyk niet.

BELLA.

Hoor eens hoe myn hart klopt; 't is verbaazend, hoe dat klopt; tik, tak, tik, tak! en ik geloof vast dat gy 'er de oorzaak van zyt. Wat denkt gy?

EDUARD.

Ik? hoe zou ik? —

BELLA.

Zedert gy hier zyt, zie noch hoor ik iemand anders dan u; Kom eens hier! laat my eens hooren of uw hart ook zo klopt als het myne?

EDUARD.

o Zeker noch onrustiger, goed meisje!

24 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BELLA.

Ik geloof dat gy niet gaarne by ons zyt? of zyt gy hongerig of dorstig? wacht ik zal u wat gedroogde visch en frisch water haalen. (*Zy wil gaan.*)

EDUARD.

My ontbreekt niets, lief meisje! (*ter zyde.* Hemel! welke goede menschen zyn de bewooners deezer kust!

BELLA, *zyne hand drukkende.*

Zie ik ben u zo genegen, en gy zyt toch altoos treurig; zeg my toch, kent men in uw vaderland niet een zeker iets, dat men hier liefde noemt?

EDUARD.

o Goed meisje! ik kenne deeze hartstocht zo vol gelukzaligheid niet dan al te wel! Dan, van waar is die u bekend?

BELLA.

Van waar? Dat zal ik u vertellen: De Opperbramin komt dikwyls by ons, en prevelt my somtyds, als ik alleen by hem ben, veel van de liefde voor; en dan slykt hy my onder de kin, zo dat myn bloed omhoog stygt, en ik geheel rood worde; maar ik geloof zeker, dat ik veel meer zoude bloozen, indien gy my onder de kin slyken wildet; wat denkt gy? niet waar?

EDUARD.

o Beminnelyke eenvoudigheid!

BEL.

BELLA, *ongekunsteld blymoedig.*

Zie my toch eens aan, lieve goede vreemdeling! Ik zou zo gaarne met u, naar uw vaderland gaan, en daar zou ik even zo gaarne, uit liefde voor u, denzelven Godsdienst omhelzen welken gy belyd. (*Hy wend zyn gezicht af.*) Gy ziet my niets eens aan? (*weenende.*) Ik zou zo gaarne in het leven blyven, en indien gy my niet lief hebt, moet ik morgen sterven.

EDUARD.

Morgen, zegt gy?

BELLA.

Ja! morgen — Op het feest van Brama word altoos een maagd geslacht, en de Opperbramin zegt, dat my dit geluk te beurt gevallen is.

EDUARD.

Welk een gruwzaam gebruik!

BELLA.

Ik konde my wel op eene andere wyze redden, maar zints ik u gezien heb, is my dit niet mooglyk.

EDUARD.

Hoe dan? lief meisje!

BELLA.

Wanneer een Bramin zodanig meisje ten vrouw neemt, houd dit gebruik op, en zy is vry.

EDUARD, *verheugd.*

En de Bramin bemint u?

B 5

BEL-

26 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BELLA.

Zekerlyk bemint hy my, maar ik wil liever sterven, als hem weder beminnen.

D U O.

BELLA.

Jongling! 'k bemin u! zo rein, zo tedert!
Myn hart is verbonden aan 't uwe altyd.

EDUARD.

Meisjen! hoe gaarn' beminde ik u weder!
Dan, 'k heb myn' trouwe aan Laura gewyd.

BELLA.

'k Zal bloemen gaëren,
En kransfen binden;
En uwe hairen
Met roozen omwinden.

EDUARD.

Meisjen! enz.

BELLA, *voor hem knielende.*

Moet ik dan sterven?
'k Min u, myn Eduard!

EDUARD, *zagt.*

Zy 't leeven derven!
Neen! 'k eindig haar smart!

BEIDE.

ô Zalige stonden!
Door liefde verbonden,
Wyd' haar zich ons hart!

Zy gaan arm in arm heen.
Einde van het eerste Bedryf.

T W E E.

Z A N G S P E L. 27
T W E E D E B E D R Y F.
E E R S T E T O O N E E L

*Het Tooneel verbeeld een Kamer in de wooning van het
Opperhoofd. Twee Mooren brengen kussens.*

LAURA, naar de Indiaanſche wyze gekleed;
daarna MIKA.

LAURA.

Al weder een dag voorby, en noch zie ik geen einde aan myn verdriet! Ik miſſe het edelſte geſchenk der voorzienigheid, Vryheid! Ik miſ myn' Eduard, myn' Vader, myn' Vaderland! Ik ben onder menſchen van andere gewoontens en zeden, ſlavin van een', hoe wel edelmoedigen, echter liefdevorderenden tyran.

MIKA, met een korſjen met vruchten.

Hier, Mejuſſer! is uw gewoon ontbyt! Maar wat zie ik? Zyt gy weder melancholiek en verdrietig?

LAURA.

O Myn eenige vrindin in dit gewest! voor my is 'er geen vreugde meer, zints my die ſchrikkelyke ſtorm van myn' vader en van myn' minnaar ſcheidde.

MIKA.

Maar wat haat u dit alles? Medan, waarlyk beval-
lig van aart, bemint u; gy zyt in zyn magt. Geloof
my, Mejuſſer! een man, al waare hy noch zo haate-
lyk, blyft doch altoos een man, en op een plaats,
alwaar de mannen zo zeldzaam zyn, is het beter een'
als geen'.

LAU.

12 HET FEEST DER BRAMINNEN,

LAURA.

Hoe kunt gy noch schertsen in de treurige omstandigheid waar ik my in bevinde?

MIKA.

Wel drommels! haast had ik het vergeeten. Heden morgen, toen het onweêr zo woedde, strandde een schip, en de storm dreef twee Europeaanen aan den oever.

LAURA.

Twée Europeaanen?

MIKA.

Ja! de een is een Spanjaard, en dient by een' Engelschman.

LAURA.

By een' Engelschman zegt gy?

MIKA.

Een aartige knaap, hy heet Barzalo.

LAURA, *uitermaaten verheugd.*

Barzalo?

MIKA.

Ja.

LAURA.

Barzalo? en zyn heer een Engelschman? en die op deeze kust? om 's hemelswil, Mika! het is myn Eduard.

MIKA.

Is het mogelyk, Mejuffer!

LAURA.

Ga, lieve Mika! haal hem hier! hy weet misschien

of

of myn Eduard, of myn Vader noch leeft; haal hem hier!

MIKA.

Wien zal ik haalen?

LAURA.

Barzalo, de bediende van myn' Eduard! Hemel! welk een geluk!

MIKA.

Ja, ik zal hem haalen! Maar gy moet my ook be-
looven, om uwe zwaarmoedige luimen te verbannen.
Neem een besluit om het Opperhoofd een vriendelyk
gelaat te toonen, dan kunt gy vry overal rond gaan,
en des te beter gelegenheid zoeken om te ontvlugten.
Regt opgeruimd en vrolyk als ik. Men schud alle
drukkende lasten van dit leeven af, en men verbeeld
zich, niet tegenstaande alle wederwaardigheden, een
Koningin te zyn.

A R I A.

'k Wil vrolyk leeven,
Van zorg ontheven,
En altoos streeven
Naar vreugde en min.
Niets doet my wroegen;
'k Haat angstig zwoegen,
En zoek 't genoeg,
Met blyden zin.

30 HET FEEST DER BRAMINNEN.

Laat andren klaagen;
Ik flyt myn dagen,
Met welbehaagen,
By 't koestrend vuur
Dat my doet blaaken;
'k Wil vreugde smaaken —
Naar liefde haaken,
En volg natuur.

Binnen.

TWEEDE TOONEEL.

LAURA.

Naanwelyks kan ik den oogenblik, waar in ik den getrouwen dienaar van myn' Eduard zien zal, afwachten; mischien is hy alleen de woedende baaren der zee ontkoomen; mischien — Ach! ik beef — heeft hem de hemel gespaard, om my de treurige maare van zyn dood over te brengen. — Echter als hy noch leefde? als myn vader noch leefde? als ik weder in zyne armen, in de armen mynes vaders — Goede Hemel! deeze denkbeelden zyn zo verrukkend, dat ik dezelve niet uit kan spreken.

ARIA.

Lieve Vryheid! telg des hemels!
Die 't geluk alom verspreid,
Schenk my 't heil dat gy bereid.
Neêrgedrukt door vruchtloos klaagen,
Slyte ik hier in rouw myn dagen!

Slac

Slaverny verbant de vreugd,
 Is de vyandin der deugd! —
 Lieve Vryheid! telg des hemels!
 Die alom uw heil verspreid,
 Wees myn deel — myn zaligheid!

D E R D E T O O N E E L.

M E D A N , L A U R A , B R A M I N N E N ,
 S L A V E N E N G E V O L G .

C H O O R.

N a felle donderflagen;
 Na vreeslyke onweërsvlagen,
 Toont Brama ons zyn aanschyn weêr:
 Met zegening' kroon Brama onze dagen!
 Zyn heil daale op ons neêr!

M E D A N.

Twaalfmaal schoone, geliefde en gelukkige Dochter
 van den meer dan twaalfmaal grooten en eeuwigen
 Wistnu!

L A U R A , *ter zyde.*

Welk een ongelegen bezoek. (*Tegen Medan.*) Duizendmaal grooter, schooner en voortreffelyker zoon van den meer dan duizendmaal grooten en eeuwigen Wistnu! (*Ter zyde.*) Ik moet veinzen, om daar door te eerder de gelegenheid te hebben, om Barzalo te spreken.

M E D A N.

Hoe! gelukkige schoone! De eerste reize dat ik
 den groet van den heiligen Brama uit uwen mond hoore!

L A U -

32 HET FEEST DER BRAMINNEN,

LAURA.

Gy kunt dien altoos hooren, indien gy myne bede
inwilligt.

MEDAN, *tegen zyn gevolg.*

Laat ons alleen! en gy Braminnen maakt alles gereed
om het heilig feest te vieren! verkondigt de gelukkige
Maagd het lot haarer verheevene bestemming, en
smeekt Brama's zegen af over zyne kinderen!

*Het Choor herhaalt den lofzang, waar
na hetzelve vertrekt.*

VIERDE TOONEEL.

MEDAN, LAURA.

MEDAN.

Gy schynt onrustig te zyn? Zwaarmoedigheid is
over uw gelaat verspreid! Gy deed my een verzoek,
spreek schoone Laura!

LAURA.

Heer! ik ontbeere iets dat ik zo ongaarne misse, —
vryheid! — Geef my dat kostelyk geschenk des he-
mels weder, en Brama zal u daar voor zegenen!

MEDAN.

Meisjen! gy weet niet welk een geluk op u wacht:
uwe natie zal u benyden, en tevens gelukkig schatten;
uwe nakomelingen zullen noch in de Jaarboeken der
geschiedenis verhaalen, dat eene Europeësche Vrouw
van een' Indiaanschen Vorst bemind wierd.

ARIA.

A. R. I. A.

Ach! Laura! wil myn heil volmaaken!

Kon ik uw hart in min doen blaaken!

En hoordet gy naar myn gebeên!

Uw frifche jeugd! uw fchoone leden!

Uw blanke deugd! uw zuivre zeden!

Zyn 't voorwerp myner tederheên,

Ja die alleen.

LAURA, voor hem knielende.

Myn vorst!

MEDAN.

Reeds maanden achter een kwynt gy, en niets is vermogend om uwe treurigheid in vreugde te herfcheppen.

LAURA.

Ach, Heer! Vryheid! Vryheid!

MEDAN, wenkt zyn gevolg.

Men roepe myne eerfte flavinnen hier! Zy verftrekken u ten gezelfchap! Zy zullen u met hunne gezangen en dans vermaaken; gy zult de rechten der Vryheid genieten; maar befluit gy ook om myne vuurige liefde met wedermin te beloonen. Kom, volg my, fchoone Laura! laat ons in den Hof de frifche lucht genieten, en zie welke eerbewyzen myne liefde u aldaar heeft bereid.

Allen binnens

34 HET FEEST DER BRAMINNEN,
VTFDE TOONEEL.

De Tuin van het Opperhoofd, aan den Oever der Zee.

MEDAN, LAURA, *zy plaatsfen zich op kussens, welke door eenige Slaaven gebragt worden; voorts eenige SLAAVEN en SLAVINNEN met geschenken, vruchten en bloemen, welke zy aan de voeten van Laura eerbiedig nederleggen, en een' dans, welke ter haarer eere is ingericht, uitvoeren.*

F I N A L E.

C H O O R.

Blydschap straalt uit uw schoone oogen;
Laura! daar we u dienen moogen!
En opregte hulde bien!
Even als dees bloemen bloeien,
Zal ons hart voor u steeds gloeien:
Uw deugden en bevalligheên
Verbinden ons aan u alleen.

ZESDE TOONEEL.

DE VOORIGEN; TWEE HOVELINGEN.
Men hoort van verre eenige kanonschoten.

EERSTE HOVELING.
Heer!

TWEEDE HOVELING.
Heer!

MEDAN.

Wat 's hier gebeurd?

ALLEN.

Wy zyn verlooren!

EER-

EERSTE HOVELING.

Een donder treft onze ooren,
 Hy laat zich buldrend hooren,
 Eens vyands fchip komt aan.

A L L E N.

Hoe zal 't ons nu vergaan?

Myn } leden beeven allen!
 Uw }

My } is de moed ontvallen!
 U }

o Wee! wy zyn verlooren!

EERSTE HOVELING.

Een Europeïsch fchip!

A L L E N.

Myn harte ftaat gelyk een hamer!

Ach! flicet het op een klip!

R E C I T A T I V O.

M E D A N.

Op, myne getrouwen!

Neemt uwe pylen en wapent u!

Ten ftryde!

Roept de Braminnen by my,

Op dat zy hun gebed vereenigen met de gebeden mynes Volks,

En daar door den zegen van Brahma doen nederdaalen,

Op de zegentyke wapenen van onzen aangebedenen Wistnu!

A L L E N,

Dat vry de donder op ons woed'!

Als Brahma ons, zyn volk, behoed,

Moog' vry het onweêr groeien!

De ftormwind hevig loeien!

Wy blyven vol van moed.

36 HET FEEST DER BRAMINNEN,

ZEVENDE TOONEEL.

DE VOORIGEN; DE OPPERBRAMIN,
BRAMINNEN.

OPPERBRAMIN.

Op, te wapen!

ALLEN.

Op, te wapen!

OPPERBRAMIN.

Brama is God! op, stryd met moed! dat niemand vlied!

ALLEN.

Brama verlaat ons niet.

AGTSTE TOONEEL.

DE VOORIGEN; PIROKKO, MIKA.

PIROKKO.

Heer!

MIKA.

Heer!

MEDAN.

Wat wilt gy van my vraagen?

PIROKKO, MIKA.

Ach! durfden wy het waagen!

MIKA.

Twaalfmaal genadigste!

PIROKKO.

Honderdmaal voortrefflykste!

MEDAN.

Wat begeerd gy? Staat op!

PIROKKO, MIKA.

Uw genade!

Ach! wy hebben eene bede! dat uw gunst ons leed verzagt.

MEDAN.

't Zyu toegestaan, dit weet ge, staat het slechts in myne magt.

MIKA.

Europeërs!

ALLEN.

Hoogst te haaten!

MIKA.

Britten zyn het.

PIROKKO.

En Soldaaten.

LAURA.

Britten! Hemel! wat hoor ik?

LAURA, PIROKKO, MIKA, *voor Medan knielende.*

Vorst! hoor onze smeekgebeden!

Zie ons in genade aan!

MEDAN.

Ach! ik beef door al myn leden!

ALLEN.

Vrinden! komt! wy moeten gaan.

LAURA, PIROKKO, MIKA.

Laaten we iets voor u beproeven.

MEDAN.

Neen gy zult alhier vertoeven.

83 HET FEEST DER BRAMINNEN,

LAURA, PIROKKO, MIKA.

Moogelyk is $\left\{ \begin{array}{l} \text{myn} \\ \text{haar} \end{array} \right\}$ beminde

Onder deeze vreemde ſchaar;

MEDAN.

Grypt uw wapens! op myn vrienden!

ALLEN.

Wy zyn bereid, ondanks 't gevaar.

Alle de Braminnen benevens de Hovelingen binnen.

NEGENDE TOONEEL.

DE VOORIGEN. *Men hoort van verre een' oorlogsmarsch.*

LAURA.

Gy doet my met reden ſchroomen,
Dat ge uw wraak niet zult betoomen.

MEDAN.

Neen! 'k heb myn beſluit genoomen:
'k Zal myn wraakzucht niet betoomen.

LAURA.

Ik zal nimmer de uwe zyn!

ALLEN.

Als ge uw wraakzucht kunt betoomen,
Zal zy mooglyk de uwe zyn.

LAURA, *voor hem knielende.*

Dat uwe gunst de moordzucht ſmoor!
Geef aan myn beê gehoor!

MEDAN, *ter zyde.*

Zy weet myn hart te roeren, myne wraakluſt is voorby.

Na eenige ſtilte.

Welaan! Zy landen vry!

ALLEN.

Welk een goedheid, hoogst te looven!

Eeuwig worde uwe eer verbreid!

MEDAN.

Ja! myn gunst zy, daar te boven,

Altoos tot uw hulp bereid.

TIENDE TOONEEL.

EDUARD, BARZALO, *daarna* KALEPH,
BELLA, CORA.

EDUARD.

L
aat af!

BARZALO.

Neen, neen! dat doe ik niet!

EDUARD.

Wat wilt gy dan? Wat 's hier geschied?

BARZALO.

Mynheer! Gy kunt haar vinden.

EDUARD.

Maar wie?

BARZALO.

Uw' beminde.

EDUARD.

Myne Laura! Welk een vreugd!

BARZALO.

Wees maar niet te zeer verheugd.

EDUARD.

Hoe dat? Spreek kort en klaar!

BARZALO.

Het Opperhoofd mint haar.

Gy moet voorzichtig wèzen.

40 HET FEEST DER BRAMINNEN,

EDUARD.

'k Moet voor myn' liefde vreezen!

My dreigt een groot gevaar.

EDUARD, BARZALO.

Wie zal $\left\{ \begin{array}{l} \text{myn} \\ \text{zyn} \end{array} \right\}$ smart geneezen?

My $\left\{ \begin{array}{l} \\ \text{Hem} \end{array} \right\}$ foltert liefde en vreeze!

EDUARD.

BARZALO.

Wat is myn ramspoed zwaar! Wat staan zyn' oogen naar!

KALEPH, BELLA, CORA, *ſchielyk uijkomende.*

Komt ſpoedig! komt, ziet uw behoeders!

KALEPH.

Europeërs, uwe broeders!

EDUARD.

Wat hoôr' ik?

BARZALO.

Dit is alleen om ons geſchied!

EDUARD, *tegen Barzalo.*

Neem uw piſtoolen! ſchiet!

BARZALO.

o Neen! dat doe ik niet!

KALEPH, BELLA, CORA.

Voord; voord! treê in de hut! kom vlied!

BARZALO.

Neen, neen! dat doe ik waarlyk niet.

E L F D E T O O N E E L.

DE VOORIGEN; *veele gewaapende* INDIAANEN.

*Men hoort van verre het Indiaanſch Choor; zy
willen Eduard en Barzalo met hunne
pylen doorschieten.*

KALEPH.

T e rug! hy is myn vriend.

EEN

EEN INDIAAN.

Uw vriend!

ALLEN.

Hy moet sterven!

BARZALO, BELLA, CORA.

Dat { heeft hy }
 { heb ik } aan u niet verdiend.

ALLEN.

Hy moet sterven!

T W A A L F D E T O O N E E L.

DE VOORIGEN; *alle de* BRAMINNEN.INDIAANEN, *en* BRAMINNEN.

Grypt moed! grypt moed! haakt naar den sryd!

Brama toont ons zyn hulpe altyd!

Brama zyn wy gewyd!

*Een Schip nadert den oever: op het dek van hetzelfde
 bevinden zich Johnson, met zyne Officiëren,
 Matroozen en Scheeps Soldaaten.*

D E R T I E N D E T O O N E E L.

DE VOORIGEN; JOHNSON, OFFICIËREN;

MATROOZEN, *en* SOLDATEN.

EDUARD.

Hemel! wat zie ik? myn Vader!

JOHNSON.

Zoon! Eduard!

*Zy komen allen aan den wal. Johnson omhelst zyn' zoon;
 de overigen bereiden zich ten sryde.*

42 HET FEEST DER BRAMINNEN,
VEERTIENDE TOONEEL.
DE VOORIGEN; MEDAN, PIROKKO, MIKA.

PIROKKO, MIKA.

Staa! te rug! Het opperhoofd!

*De Engelschen ontblooten hunne hoofden; de Indiaanen
vallen op hunne aangezichten ter aarde. Medan
omringd door zyne Lofwacht, wordt op een' In-
diaanschen draagzetel door zes Indiaanen
gedraagen.*

ALLEN.

Door raatlende donders,
Door schitterende bliksems,
Door loeiende stormen,
Komt Medan naar by.

Dit Choor word door de Engelschen herhaald.

MEDAN.

Wie zyt gy?

JOHNSON.

Uwe broeders! Uwe vrienden!

EDUARD.

Als vrienden naadren zy dees kust.

MEDAN.

Gy zult hier vrienden vinden,
Wees op myn woord gerust.
Gy zyt vry!

Allen juichen van vreugde.

ALLEN.

Geluk en heil den wyzen Medan!

Die 't vuur der felle tweedragt bluscht.

VYFTIENDE TOONEEL.

DE VOORIGEN; LAURA, benevens haar GEVOLG:

*LAURA dringt door het volk, word haar vader
en Eduard gewaar, en valt den eersten in den arm.*

Vader!

JOHN.

JOHNSON.

Dochter!

EDUARD, *haar omhelzende.*

Laura!

LAURA.

Eduard!

MEDAN.

Wat zie ik!

JOHNSON.

Mijne Dochter!

ALLEN.

Zyne Dochter!

MEDAN, *Johnson omhelzende.*

Twaalfmaal gezegende, en twaalfmaal gelukkige!

Beklim dees eereplaats, en woon by my, uw 'vriend!

Wat u verkwikken kan, worde u daar toegediend!

JOHNSON.

Wy volgen uw bevelen.

ALLEN.

Ja, ja, dat valt ons ligt.

*Zy heffen Johnson op den draagzetel; hy neemt den ont-**bloten sabel in zyn hand; op hem volgt Medan tusfchen**Laura en Eduard, voorts Barzalo, de Bramin-**nen, en al het gevolg.*

AFTOCHT-TRIUMPH.

Triumph! Natuur en plicht,

En liefde zegevierden!

Triumph, triumph! de moordzucht zwicht

Daar liefde een eerzuil fticht!

Einde van het tweede Bedryf.

D E R.

44 HET FEEST DER BRAMINNEN,
DERDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

*Het Tooneel is hetzelfde als in het eerste Bedryf.
Het is nacht: de morgenstond breekt aan.*

OPPERBRAMIN, BRAMINNEN, OPPER-
PRIESTERES, PRIESTERESSEN, *welke
het heilig vuur draagen. Zy hebben bloemfestoenen
om Kalephs hut te bekransfen. De Braminnen heb-
ben brandende toortfen in hunne handen.*

PLEGTIG CHOOR.

Geen luister kan haalen,
By 't vuur, welkers straalen
Den eerdienst bepaalen,
Aan Brama gericht!

OPPERPRIESTERES.

Hoe heerlijk ryst de morgenstond!
En spreid zyn glansen in het rond!
Vervuld, gewyde van Brama! den pligt u opgelegd!
Verklaar ons wat 't Orakel zegt.

OPPERBRAMIN, *opent op eene plegtige wyze
eene Rolle van bladeren, en leest:*

Bella moet sterven!

ALLEN, *terwyl zy de hut met bloem-
kransfen behangen.*

Komt! nadert gy reifen met plegtige zangen!

Komt! laat ons haar hutte met bloemen omhangen!

Wat lot is haar befchooren!

Want ze is tot heil gebooren;

Ten offer gekooren,

Brama toegewyd!

TWEEDE TOONEEL.

DE VOORIGEN; KALEPH.

KALEPH.

Wat hoor ik? Noch is alles ftil; noch verwen de
goude ftraalen van den morgenftond de toppen der boo-
men niet, en echter galmen de heilige dankliederen ter
eere onzes Gods!

OPPERPRIESTERES, *nadert Kaleph op eene
plegtige wyze, en geeft hem een kusch op zyn
voorhoofd.*

Vreede zy u, gelukkige grysaart! Zyt gezegend in
den naame van Brama!

OPPERBRAMIN.

Zyt gegroet van wegens onzen God! onde man!
Zegen over uwe hut! want door uwe dochter is u
geluk tot in het duizendfte geflacht befchooren!

KALEPH.

Vergeef my, vroomme Bramin! ik ken het geluk niet
dat op my wacht.

OP-

46 HET FEEST DER BRAMINNEN,

OPPERPRIESTERES.

Roep Bella, uwe oudste dochter.

KALEPH.

Myne dochters voeren reeds lang voor't aanbreeken van den dageraad naar de baay, om te vischen.

OPPERBRAMIN.

Bella is uitverkooren boven zo veele duizenden, om door haare heilige offerhande in de woonstede van Brama te schitteren in eeuwige heerlykheid!

KALEPH.

Zegen verzelle haar en my! maar vergeeft my, die-
naars van Wisnu! vergeeft een' ouden man deeze traan-
nen! Myn eenige zoon is weg, en nu weder myne
dochter! — van drie telgen slechts een eenige over!
(Met een verheven gevoel, terwyl hy begint te waggelen.)
Eeuwige, uwe wil geschiede! *(Zy brengen hem in de hut.)*

DERDE TOONEEL.

BARZALO, daarna BELLA, CORA.

BARZALO.

Nu gaan onze zaken naar wensch! het best echter van allen was, dat wy spoedig onze biezen paken. Het Opperhoofd weet 'er niets van, dat Laura myns Meesters minnares is, en dewyl geen van beiden haar aan den anderen zal willen afstaan, zoude het wel kun-
nen

nen gebeuren dat het noodig wierd het meisjes in tweeën te verdeelen, en aan elk een portie te doen toekomen.

BELLA en CORA, hebben zich intusschen stil achter hem geplaatst, en zeggen te gelyk:

Welkom!

BARZALO, ziet verschrikt om.

Wel hageis! wat maakt gy my daar aan 't schrikken! en evenwel ben ik niet gewoon by zulke aartige lieve meisjes te schrikken. Maar, wat duivel! wat hebt gy daar?

BELLA.

Een' visch.

BARZALO.

Ja dat zie ik wel, dat het geen Spaansche slier is.

CORA.

Wy hebben hem zo aanstonds gevangen.

BARZALO.

Dien visch? Hy is omtrent zo groot als gy zelve; gy zyt een paar lieve kleine schepzeltjes. Zeg my toch: zou ik wel een stukje van uwen visch mogen verzoeken, dat moet heerlyk smaaken!

CORA.

o Ja! waarom niet? Wacht! ik wil hem in de zon droogen, en met oly en kalabas bladeren inleggen, en dan zult gy het beste stukjen daar van hebben.

Zy gaat in de hut.

BAR-

48 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BARZALO, *ter zyde.*

Die meisjens verstaan my niet; ik meen wat anders, ik meen een kusjen in eeren. (*Overluid.*) Apropos, Kindertjens! hebt gy myn' kameraad niet gezien? — Waar is die kleine gebleeven?

BELLA.

Voord is zy, en met reden; op uw' kameraad ben ik ook met recht boos; het heeft my zeer gespeten, dat hy zyn intrek niet by my heeft genomen.

BARZALO.

En waarom?

BELLA.

Waarom? Om dat ik hem gaarne by my gehad had. ô! Ik ben hem zo genegen! En zoudt gy wel gelooven, dat ik heden nacht wel honderdmaal om hem gedacht heb?

BARZALO.

Wel honderdmaal? Ei, ei! dat is veel. Gy zyt dan myn' kameraad wel gunstig!

BELLA.

Luister eens!

A R I A.

Een lieve Jongling mint my teêr,

Vol zuivren minnegloed;

Ik schonk hem ook myn liefde weêr:

Zyn hart is rein en goed.

Zyn schoonheid heeft myn hart geraakt;

Zyn deugd verwon myn' zin;

Zyn blonde lokken, alles maakt

Dat ik hem vuurig min.

Zy gaat in de hut.

V I E R.

Z A N G S P E L.
VIERDE TOONEEL.

49

BARZALO, *haar naziende.*

Dat toch dat verliefd weezen onder elke hemelftrek
de mode zyn moet! Blonde lokken, zegt zy? Is
myn hair op deeze kust dan blond geworden? Zyn
fchoonheid? Nu dat kan waar zyn — want, al zeg
ik het zelve, ik zie 'er zo onbillyk niet uit. Maar hoe!
indien dat alles myn' Heer betrof! Voor my, wat geef
ik, 'er om! ik heb de vrouwen lief, dat is waar, maar
zy zullen myn haffens niet op hol maaken: kom voor
den dag, gy trouwe medgezel in myne verdrietige
oogenblikken, gy hebt my menigmaalen de grillen uit
myn brein helpen verjagen. (*Hy haalt Castanjetten
uit zyn zak, en zingt.*)

A R I A.

Dat vry een vrek zyn fchyven tell',

'k Gun hem die zotterny;

Dat hem de dwaaze gouddorst kwell',

Ik leef gerust en bly.

'k Denk aan den dag van morgen niet,

Maar drink myn glaasjen uit,

Terwyl ik hartzeer, zorg, verdriet

En grillen, buiten fluit.

Ik dans en spring!

En juich en zing!

Want blydfchap voegt de jeugd;

By wyn en lieve meisjens

Woond de waare vreugd.

D

Een

50 HET FEEST DER BRAMINNEN,

Een fchryver haak' naar de eerekroon,
 Door kunst of wetenschap,
 Vaak is, na rustloos werk, zyn loon,
 Der zotten vuil gefnap.
 'k Wil daarom geen geleerde zyn;
 Wat bruit my theërie!
 Myn profa is een fleschjen wyn,
 Een kusch myn poësie.
 Ik dans *enz.*

Bespot men my uit nydigheid,
 'k Trek my dit geensints aan;
 Maar gaa daar my 't vermaak verbeid,
 En laat elk stil begaan.
 Een lieve meid, — een goed glas wyn,
 Zyn myn vermaak — myn lust:
 Daar meê verdryf ik boezempyn,
 En slaap altyd gerust.
 Ik dans *enz.*

Schoon 'k veel van een lief meisje hou,
 'k Zucht niet om haar, ô neen!
 Eer zy my treurig maaken zou,
 Gaa ik veel liever heen.
 't Is ongezond verliefd te zyn:
 Het maakt bedorven bloed,
 Maar by de vryheid en den wyn,
 Leeft men steeds welgemoed.
 Ik dans *enz.*

V T F D E T O O N E E L.

EDUARD, JOHNSON, KALEPH.

JOHNSON. *Kaleph geleidende.*

En gy verloort uwen eenigen zoon, voor twintig
 jaaren?

K A

KALEPH.

Ja, Mynheer! ik verloor hem, en met hem de vreugd myns levens.

JOHNSON.

Was het aan dit gedeelte deezer kust, dat gy hem verloor? oude man!

KALEPH.

o Neen! eenige mylen van hier gebeurde dit; maar ik konde my om die reden niet langer aldaar ophouden. Men had myn zoon my aldaar ontroofd, en daarom ontvlood ik die plaats, en gaf my, met myn gezin, herwaards.

JOHNSON, *ter zyde.*

Hy is het! by den hemel! hy is het! (*Tegen Kaleph.*) En aldus hebben de Europeaanen uw medelyden en uwe gastvryheid met de zwartste ondankbaarheid beloond?

EDUARD.

Lord! ik schaam my een European te zyn.

KALEPH.

Zyn God vergeeve het hem, gelyk ik het hem vergeeve!

JOHNSON.

Gy vergeeft het hem, zegt gy? Gy vergeeft het hem? Wel! leg uw hand op myn hart, zie my slyf in het aangezicht! Ontdekt gy niets in myn gelaat dat het merk deezer onmenschelyke handelwyze draagt? Oude grysaart! die barbaar, welke u uwen zoon ontroofde, die barbaar, welke u twintig jaaren lang den

52 HET FEEST DER BRAMINNEN,

redren naam van Vader onthield, die barbaar — ben ik.

KALEPH.

Wat hoor' ik!

EDUARD.

Lord! gy waart het!

JOHNSON.

Vergeef my, oude vader! 'er is noch blydschap op
deeze waereld voor u overgebleeven. Breng my in
uwe hut; het geluk dat u verwacht is zo groot, dat
uwe zintuigen onvermogen zyn, hetzelve te bevatten.

*Men hoort de Braminnen in de hut; Bella treed uit
dezelve, en vlugt in de armen van haaren vader;
haar volgen alle de Braminnen en Priesteressen.*

ZESDE TOONEEL.

DE VOORIGEN; BELLA, OPPERBRAMIN,
OPPERPRIESTERES, BRAMINNEN,
PRIESTERESSEN.

OPPERPRIESTERES, *zet een bloemenkrans
op Bella's hoofd, en werpt een' sluier
over haar heenen.*

Door 't heilig vermogen
Dees sluïers, ontkoogen
Aan onheilige oogen,
Word gy met eere en roem alom
Beschouwt als Brama's eigendom.

Zy word in de hut geleid.

Gezegende des hemels! Zy is uitverkooren,
En tot heil gebooren,
Brama toegewyd!

Z E V E N D E T O O N E E L.

JOHNSON, EDUARD.

Beiden in diepe gedachten.

EDUARD.

Maar Lord! zyt gy een Brit?

JOHNSON.

Ik voel uw verwyt! Eduard! gy weet dat ik u voor myn kind heb aangenoomen, en myne dochter voor u bestemd heb! gy moet my helpen om, het zy door list of geweld, de harten deezer Indiaanen weder te winnen; wy moeten het meisje redden.

EDUARD.

Lord! uw besluit verzoent ons weder.

JOHNSON.

Wanneer de Opperbramin een zodanig meisje ten huwelyk begeert, en zy hem wil trouwen, dan is zy gered.

EDUARD.

Maar wanneer zy hem niet wil trouwen?

JOHNSON.

Dan zullen wy ons van list bedienen, en hun byge-
loof zal ons daar toe behulpzaam zyn. Volg my,
Eduard! dit meisje van den dood te redden zy thands
onze taak.

54 HET FEEST DER BRIJAMINNEN,

ACHTSTE TOONEEL.

Een prachtige Tuin, aan de eene zyde een tuinbank.

LAURA.

Ik zoek de rust, maar vind ze niet. Eduard! Eduard!
Gy zo naarby, en noch is het my niet vergund u aan
myn hart te drukken. Al deeze schoonheid, al deeze
heerlykheid, welke my omringt, kan de treurigheid
myner ziele niet wegneemen. Ik zal my op deeze
bank nederzetten, en — Hemel! wat zie ik?

NEGEND E TOONEEL.

LAURA, CHOOR VAN JONGE SLAVINNEN,
met bloemfestoenen.

C H O O R.

Schoonste Lentebloem!

's Aardryks eere en roem!

Cier gy onze Koningin!

Roosjen! spreid uw geuren!

Spreid uw zachte kleuren,

Voor het doel van Medans min!

LAURA.

Ik dank u, beminnellyke schepzels! voor uwe liefde:
Maar — Wat zie ik? Hemel! het is myn Eduard!
Zy vliegt hem in de armen.

N E.

T I E N D E T O O N E E L.

L A U R A , E D U A R D , M I K A .

E D U A R D .

Laura! gy in myne armen!

L A U R A .

Beminde van myn hart! — Hoe is myn Eduard hier gekomen?

E D U A R D .

Door de hulpe uwer vriendin. Dan laat ons den kostbaaren tyd niet met ydele woorden verslyten; hoor my aan: om het opperhoofd daar toe te brengen, dat hy my een vry verkeer met u vergunt, moet gy u voor myne zuster —

M I K A .

Ja, ja! kort en goed! voor zyn zuster; en binnen weinig dagen, maaken wy ons gereed tot de vlugt, en dan zo naar Europa, naar ons vaderland. Maar ik zal een weinig de wacht houden dat wy niet overvallen worden. (*Zy gaat achter op het Tooneel.*)

E D U A R D .

Ach! dat de gelukkige oogenblik gebooren waare, dat ik, met myne Laura vereenigd, het zoet der huweliks liefde, in myn vaderland smaaken konde!

L A U R A .

Eduard! myn hart zegt het my, wy zullen gelukkig zyn.

D U O.

LAURA.

Ons lot verkeert! Wy zyn vereend!

ô Gadeloos geluk!

EDUARD.

ô Dag des heils, wanneer verleent

Ge eens 't eind van allen druk?

LAURA.

Dan zal ons echtheid groeien!

EDUARD.

Verknocht door zachte boeien.

BEIDEN.

Dan glyd ons leeven vrolyk heen;

Dan zullen wy op roozen treên.

EDUARD.

Zult gy my ooit vergeeten,

Gy, boeifster van myn' zin?

LAURA.

Zoude ik my ooit vermeeten,

Te loonen met bedrog uw min?

EDUARD.

Myn onheit is voorby,

Uw trouw stelt my te vreedên!

LAURA.

Gy leeft alleen voor my:

ô Lot vol zaligheden!

E L F D E T O O N E E L.

LAURA, MIKA, EDUARD.

MIKA, *komt hard aanloopen.*G^ezwind! Medan komt! Spoedig dit heen!

EDUARD.

Laura! vaar wel! Ik zie u haast weder!

T W A A L F D E T O O N E E L.

MEDAN, LAURA; *zy zetten zich op de
bänk neder.*

MEDAN.

N^och altoos treurige trekken op uw gelaat, schoone Europeefche! daar ik geene gelegenheid verzuime om u uw verblyf alhier aangenaam te maaken, en u van myne hevige liefdedrift te overtuigen!

LAURA.

Mynheer! uw goedheid voormy gaat alles te boven. Gy naamt myn' vader zo gastvry in uwe wooning op; zoude ik dan niet hoogst ondankbaar zyn, indien ik daar van een misbruik maaken wilde. Laat slechts noch eene bede by u gehoor verwerven!

MEDAN.

Spreek, schoone Laura!

D 5

LAU.

58 HET FEEST DER BRAMINNEN,

LAURA.

Onder de Europeërs welke hier heden geland zyn,
is myn broeder; ò nimmer wierd een broeder harte-
lyker bemind! vergun hem, my altoos te zien en te
spreeken!

MEDAN.

Hoe heet uw broeder?

LAURA.

Eduard!

D U O.

MEDAN.

Laura! gy zult hem ontmoeten,
Dien ge als uwen broeder mint:
't Zal uw boezemfinart verzoeten,
Als ge u in zyn' arm bevind.
Erken daar aan de klaarste blyken
Der hulde, die myn hart u bied:
Dees bloemen vinden haar gelyken,
Maar myn tedre liefde niet.

LAURA.

Heer! ik kan uw gunst niet loonen.

MEDAN.

Meisjen! Ach! voor duizend troonen,
Gaf ik uwe liefde niet.

LAURA, *ter zyde.*

Ach! dit baart my 't grootst verdriet.

MEDAN.

Gy zult uwen broeder zien.

LAU-

LAURA.

Hy zal my zyn liefde biën.

BEIDE.

Welk een vreugde! Welk geluk!

Mynen	} Eduard verband	{ myn' }	} druk.
Haaren			

D E R T I E N D E T O O N E E L.

Het Tooneel verandert als in het eerste Bedryf.

EDUARD, BELLA, komt uit de hut.

BELLA.

Achttien jaaren op deeze schoone aarde geleefd te hebben, zonder het gelukzaligste gevoel in myn' boezem te hebben gesmaakt!

EDUARD.

Hemel! zy is het! — Bella! (*Hy wil haar by de hand neemen.*)

BELLA, te rug tredende.

Laat dit blyven! Gy alleen hecht my aan het leeven. Het gebruik verbied my, van deezen oogenblik af, met een' man te spreken. Indien de Priesteres eens kwam, en my by u aantrof! by u, die de oorzaak myner traanen zyt; om wien ik zo ongaarne deeze waereld verlaat!

EDUARD.

Beklaagenswaardige! Werp uwen sluier af!

BELLA.

60 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BELLA.

Dat is niet mooglyk! Wat vorderd gy van my?
Vloek, eeuwige, eeuwige vloek zou myne beenderen
noch treffen, wanneer zy op den brandstapel lagen,
om over te gaan in de zalige woonstede van Brama!

EDUARD.

Wenschte gy niet gaarne noch eenigen tyd te leeven,
lief meisjes?

BELLA.

Vraag dit aan uw eigen hart, en dit zal u antwoorden,

A R I A.

Hoe zoet is 't leeven!

Hoe schoon natuur!

Zy tooit heel de aarde,

Door 't koestrendst vuur.

Dan voor me is schooner

Uw minlyk beeld,

Welks lagch zo troostryk

Myn smarte heelt.

Zy gaat in de hut.

VEERTIENDE TOONEEL.

EDUARD, OPPERBRAMIN.

EDUARD.

Arme, ongelukkige Bella! kon ik een middel uit-
vinden om u te redden! Ha! daar komt de Opper-
bra-

bramin: heilige ernst schynt hem in diepe gepeinzen te hebben gebragt; ik zal my een weinig verwyderen.

OPPERBRAMIN.

Hier is de heilige plaats, hier zyn de heilige muuren welken de gezegende bevatten! Wat zoude ik gaarne haar van haare heilige gelofte ontslaan, en neemen haar ten vrouwe!

EDUARD, *ter zyde.*

Ha! nu schep ik nieuwen moed. (*Tegen den Bramin.*) Zyt gezegend, vroomer Priester van Brama! Wees zo goed, Heer! en zeg my, daar ik de oorzaak, waarom deeze hut zo plegtig versierd is, niet kan uitvinden, wat dit te beduiden hebbe?

OPPERBRAMIN.

In deeze hut woont een maagd, voor Brama ten offer bestemd, en ik kom herwaards om haar te redden.

EDUARD.

En op welk een wyze?

OPPERBRAMIN.

Ik neeme haar ten gade, dewyl ik haar bemin.

EDUARD.

Ja, doe dat, vroomer Heer! Gy zult uwen Brama daar door een aangenaamer offer toebrengen, dan dat gy onschuldig bloed vergiet.

OPPERBRAMIN.

Maar, indien zy my niet ten Echtgenoot begeert?

EDU-

62 HET FEEST DER BRAMINNEN,

EDUARD.

Kom! ik zal met haar spreken; ik zal haare gedachten trachten uit te vorschen; ik zal haar ten uwen voordeele trachten te overreden; ik zal u van alles bericht geeven. Kom!

OPPERBRAMIN.

Zy mag zich niet meer ontsluiëren voor ongewyde oogen.

EDUARD, *driftig*.

Kom! geef my dan voor eenige oogenblikken een heilig Priestergewaad, waarin ik de schoonste der menschelykste pligten, menschenliefde, wil vervullen.
(*Hy trekt hem voort.*)

OPPERBRAMIN.

Wat begeert gy? Ik versta u niet.

EDUARD.

Iets dat de menschelykheid van u eischt! Iets, dat uw hart u voorschryft. Gy moet het meisje redden. (*Hy trekt hem met drift voort.*)

OPPERBRAMIN.

Brama! Brama!

VYFTIENDE TOONEEL.

MIKA.

Kon ik nu maar een' van die twee mannen vinden, aan wien ik alles ontdekken konde! 't's hier niet zonder reden:

„voord

„voord van het nest, is wel het best"! Het ergste van allen is dat de zee ons merkelyk in den weg is; scheepen zyn hier niet, en over het water te voet gaan heb ik nooit geleerd. Barzalo krygt men ook niet te zien, en evenwel is 'er nu eene schoone gelegenheid, om met hem eene kleine liefdes onderhandeling aan te vangen.

Z E S T I E N D E T O O N E E L.

MIKA, BARZALO.

BARZALO.

Bravisimo! Op deeze kust woonen vreugde en vergenoegen! Maar wat doet gy hier? Hebt gy myn' Heer niet gezien?

MIKA.

Hy is by zyn beminde: maar zeg my eens, hebt gy wel lust om binnen weinige dagen, met my naar Spanjen te reizen?

BARZALO.

En waarom niet? Waar gy naar toe gaat, lief schelmpjen! daar blyf ik zeker niet te rug. Maar, wat zal uw man daar van zeggen? He!

MIKA.

Myn man? Gy meent Pirokko? O! die laten wy hier. *(Ter zyde.)* Ik moet hem een kleine leugen op den mouw spelden. *(Tegen Barzalo.)* Zie, in vertrouwen

64 HET FEEST DER BRAMINNEN,

wen gezegd, hy is zo zeer myn man noch niet. Wy
waaren langen tyd de eenige Europeërs alhier, en gy
weet, gelyk zoekt gelyk.

BARZALO.

Dat is heerlyk! wy kunnen op die wys noch wel
een paar worden. Geef my uw hand!

MIKA.

Met al myn hart! hier hebt gy ze beide.

D U O.

BARZALO.

Meisjen! steld ge op my uw' zin?

Geef nie uw hand! Wees myn vriendin!

Daar 'k u alleen bemin.

MIKA.

Ja, gy beheerscht alleen myn' zin;

Daar 's myn hand! 'k ben uw vriendin;

'k Wy' u myn trouwe min.

BARZALO.

Zegt gy Ja?

MIKA.

Ik zeg Ja!

BEIDE.

Dan volgt de bruiloftsdag wel dan.

BARZALO.

Gy word myn vrouwtjen, en ik word Papa!

MIKA.

Ik word uw vrouwtjen, en ik word Mama!

BAR-

BARZALO.

Fiat experientia.

BEIDEN.

Geef me uw hand! Gy, dien 'k bemin,
Beheerscht alleen myn' zin.

ZEVENTIENDE TOONEEL.

PIROKKO, welke gedurende de Duo hun
heeft staan beluisteren, treed driftig
toe, waar op zy ieder aan eene verschildende
zyde weg vlugten.

o Gy schelmenpak! heb ik daarom myn' heer lands-
man zo vriendelyk in myn huis opgenoomen, om dat
hy myn wyf zou verleiden? En wat noch meer?
Wat heb ik noch gehoord van Papa en Mama worden? En
daar en boven noch Fiat experientia! Geduld maar!
ik verstaaf ook Latyn.

A R I A.

Het katjen laat het muizen niet,
Zo snoept het vrouwtjen gaag;
En zoekt, al baart 't haar' man-verdriet,
Verandering allen daag.

Zoet ware de echtverbindtenis;
Fiat Justitia!
Alleen — merkt gy! vexabilis
Est omnis femina!

Zo geeft de trouw elk' man verdriet,
Vaak jeukt hem capite,
Want 't vrouwtjen laat het snoepen niet;
Experto credite!

E

ACHT.

66 HET FEEST DER BRAMINNEN,
ACHTTIENDE TOONEEL.

EDUARD, *in het gewaad van een Bramin*, BELLA.

EDUARD.

Thands ben ik weder hier, om een der gewigtigste en gevaarlykste onderneemingen ten uitvoer te brengen. Daar komt zy!

BELLA.

Ik wil de weinige uren welke ik noch te leeven heb in de frissche lucht door brengen. — Hemel! wat zie ik?

EDUARD, *op een' plegtigen toon.*

Gezegende van Wistnu! Heilige dochter van Brama! Gy weet welk een heilryk lot u wacht. Wilt gy een lot, noch twaalfmaal gelukkiger dan dit, smaaken, besluit dan myne gade te worden.

BELLA.

Hoe Priester! hebt gy my niet gezegd, dat 'er geen grooter geluk was, dan voor Brama te sterven?

EDUARD.

Laat gy deeze hooge eere over aan eene uwer jonge vriendinnen. —

A R I A.

Noch spreid het roosjen balsemgeuren;

Noch bloeit het met de zagste kleuren:

Zo bloeit uw lentetyd!

Noch wacht u, schoone! 't heilrykst leeven;

Met bloemen van de vreugd doorweeven,

En aan 't geluk gewyd!

'k Red u uit pligt! Staak uw verdriet!

Neen, meisjes! neen, gy sterft noch niet.

Neem

Neem uw' snijer af, schoone Bella!

BELLA.

Het gebruik vordert van my, om myn aangezicht voor menschelyke oogen niet meer te ontdekken.

EDUARD.

Hoe! weet gy niet welke waardigheid ik bekleede? Ben ik niet Brama's opperste Dienaar? Ben ik niet bevoegd alles wat aan ongewyde oogen bedekt is, uit hoofde myner waardigheid, te beschouwen?

BELLA.

Ik gehoorzaam, vroomer Priester! (*Zy werpt haaren snijer af, en erkent Eduard.*) Hemel! ik ben verlooren!

EDUARD.

Volg my in uwe hut! daar wil ik u het oogmerk deezer vermomming ontdekken. (*Bella treed in de hut, Eduard, haar willende volgen, ontdekt Barzalo.*) Ik zal u oogenblikkelyk volgen.

NEGENTIENDE TOONEEL.

EDUARD, BARZALO.

BARZALO.

Hy is eindelyk vertrokken, die onbeschaamde vent! Maar het is echter recht; waarom moet ik toch op ieder voortchoot verlieven! Wel hagels! wie is dat?

EDUARD.

Twaalfmaal voortreffelyke, en twaalfmaal gelukkige!

E 2

BAR.

68 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BARZALO.

Vergeef my — maar meent gy my?

EDUARD.

Ik wensch u heil! geluk en vrede!

BARZALO.

Uw gehoorzaame dienaar! als het my aangaat —
reciproe! (*Ter zyde.*) Het best is dat ik my weg maak.

EDUARD.

Blyf! ik heb noch veel met u te spreken.

BARZALO.

Met my? met uw verlof, vroomme Heer! Gy zult in den
perfoon vergist weezen.

EDUARD.

Gy zyt immers Barzalo?

BARZALO.

Die ben ik! Maar wanneer gy my iets onaangenaams
te zeggen hebt, dan ben ik het niet.

EDUARD.

In den naam van den grooten Brama!

BARZALO, *hem grappig naarbootzende.*

Geloof my, ik heb zo weinig kennis aan groote
heeren. Ik ken Mynheer Brama niet.

EDUARD.

Ook in den naam van uwen Heer, brenge ik u de
verrukkelyke tyding, dat gy heden, voor zonnen on-
dergang geslacht, en uw ligchaam, ter eere des groo-
ten Brama's, zal verbrand worden.

BAR-

BARZALO, *na hem lang op eene kluchtige wyze
aangezien te hebben.*

Ik laat my zo niet beet neemen, verstaat gy? Gy
zyt zeker in den persoon vergist. Ik ben een Spanjaard,
geheel onbekend met de gewoonte om zich zo maar te
laaten slachten en verbranden.

EDUARD.

En echter is dit de wil van Brama.

BARZALO.

Maar, ik bid u nochmaals om vergiffenis! Ik heb
de eer niet van Mynheer Brama te kennen; ik heb
nooit van zyn' wyn geproefd; noch ooit een kopere duit
van hem gezien.

EDUARD.

Uw heer beveelt u echter, u ter heilige offerhande
te bereiden.

BARZALO

Mynheer kan beveelen, my tot de afreize gereed
te maaken, maar wat die heilige offerhande aangaat,
daar bedank ik hem hartelyk voor.

EDUARD, *maakt zich kenbaar.*

Maar als hy 'er u om bid?

BARZALO.

Wel hagels! wat is dat? Gy zyt het waarachtig!
Wat duivel doet gy in die vermomming?

EDUARD.

Volg my in deeze hut, daar zal ik u myn plan ont-
dekken; heden staat 'er een maagd geofferd te worden,
en gy moet u in haare plaats naar het altaar laten voeren.

70 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BARZALO.

Wat? ik in haare plaats naar het altaar? ik groet u!

EDUARD.

En waar naar toe?

BARZALO.

Naar Spanjen! — rechtuit naar Madrid.

EDUARD.

Zyt gy niet in myn' dienst?

BARZALO.

Ja; maar het laaten verbranden hebt gy in ons contract vergeeten.

EDUARD.

Kom aan! ik schenk u duizend dubloenen!

BARZALO.

Ik bedank u! Die duizend dubloenen moet ik zo maar in eenen aan myn erfgenaamen nalaaten.

EDUARD.

Ik geef u myn woord van eer dat Lord Johnson en ik uw leven zullen redden.

BARZALO.

Met uw verlof! — Gy zoud een paar minuten telaar kunnen komen. Neen, ik ga! (*Hy wil gaan.*)

EDUARD, *zet hem een Pistool op de borst.*

Barzalo!

BARZALO.

Maar myn lieve, beste Heer! word toch niet gek!

EDUARD.

Deeze kogel maakt een eind van uw leven, indien gy myn begeerte niet opvolgt.

BAR-

BARZALO.

Ik beloof alles — maar ik laat my niet verbranden.

EDUARD.

Volg my in de hut! daar wacht u de edelmoedigste belooning!

BARZALO.

Ik heb den duivel van die edelmoedige belooning! Maar zo gaat het, als men by een' verliefd' heer diend! flachten, verbranden, en mogelyk op het laatst noch wel ophangen!

EDUARD.

Gy hebt het my beloofd!

BARZALO.

Alles wat gy wilt! Alles beloof ik u! maar verbranden laat ik my niet! (*Zy gaan in de hut.*)

TWINTIGSTE TOONEEL.

De Tuin als vooren.

LAURA, *daar na* EDUARD.

LAURA.

Eindelyk verdwynen de donkere wolken, welke my omringden, even als een opgeklaarde nevel; een magtige straal van hoop vervuld myne ziele! Ik heb hem gesproken! mynen Eduard! Medan waant hem myn broeder te zyn; ô! thands zullen wederom, na de smartelykste scheiding, de gelukkige dagen mynes jeugdelyken levens verschynen!

72 HET FEEST DER BRAMINNEN,

F I N A L E.

'k Was in zyn' arm altoos gerust;
Daar wiegde my in zachte rust,
De liefdetoon der nachtegaal;
En zyne tedre minnetaal
Schonk me altyd nieuwen lust!

EDUARD, *in haare armen.*

Laura!

LAURA.

ô Myn Eduard!

BEIDEN,

Al ons lyden is verdweenen,
Daar twee harten zich veréenen,
Door een' band, die 't onheil tart!

EEN. EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

DE VOORIGEN, MEDAN.

EDUARD, LAURA, MEDAN.

Welk een wellust! Welk geluk!

Waar { gelieven } zich veréenen,
 { gezusters }

Daar is 't einde van hunn' druk.

LAURA en EDUARD.

Trouwe schoort hun liefdejuk.

TWEE- EN TWINTIGSTE TOONEEL.

DE VOORIGEN. Eenige HOVELINGEN.

EERSTE HOVELING

Heer! het is reeds alles klaar.

TWEE-

TWEDE HOVELING.

Een gewyde priesterfchaar

Wacht u in den heiligen tempel;

Wacht u voor het altaar.

MEDAN.

't Is nu geen toevens tyd,

Daar 't offer ons verbeid.

LAURA, EDUARD.

Ontveinzen we onze minne.

MEDAN.

Gy volgt? — Dat men beginne!

LAURA, EDUARD.

Ja, Heer! wy zyn bereid.

DRIE-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

*Een heilig Bosch, waar in een Grot, welke den
ingang uitmaakt der heilige Bron.*

MIKA, PIROKKO, JOHNSON, BARZALO, *in
een wit offerkleed bedekt met een sluier.*

MIKA, PIROKKO.

Gryp moed! u zal geen kwaad geschieden.

JOHNSON.

Duizend dubloenen zyn uw buit!

BARZALO.

Kon ik van hier slechts vlieden!

'k Hou vast geen heelen huid!

MIKA, PIROKKO, JOHNSON.

Wy zullen tot uw redding gaan.

74 HET FEEST DER BRAMINNEN,

BARZALO.

Moet 'k hier alleen dan blyven staan?

In het bloeien myner jaaren,

Moet ik naar vriend Brama vaaren,

En 'k ken geenszins dien finjeur:

Wee my! Arme duivel! treur!

VIER- EN- TWINTIGSTE TOONEEL.

OPPERBRAMIN, BARZALO.

OPPERBRAMIN.

Schoone Bella! gy weet myn' pligt!

BARZALO, *ter zyde.*

Verbergen we ons voor zyn' gezigt!

OPPERBRAMIN, *plegtig.*

Dochter van Brama!

BARZALO, *ter zyde.*

Mynentwegen, dochter des Satans!

OPPERBRAMIN.

Het zonlicht spreid zyn' heldren glans,

Kom, de oogenblikken naadren thans!

BARZALO.

Bruidee! daar is voor u geen kans!

OPPERBRAMIN.

Schoone Bella! red u toch! aanvaard myn trouw alleen.

BARZALO.

Neen, neen, neen!

Myn kop moet afgesneen.

OPPERBRAMIN.

Welaan! Daal in de Grotte neder,

En geef uw ziel de reinheid weder!

Door Brama's bron ten offer bereid,

Werde overal uwe roem verbreid!

Barzalo gaat in de Grot.

VTF-ENTWINTIGSTE TOONEEL.

MEDAN, LAURA, OPPERBRAMIN, BRAMIN-
NEN, DANSERS en DANSERESSEN, met
Tambourins en Triangels, HOVELINGEN,
SLAVINNEN en LYFWACHTEN.

Zy komen om Barzalo af te haalen.

CHOR.

Ten offer, ten offer! Zingt jubelpsalmen!
Laat van des tempels wand weergalmen,
Brama's hoogen Jubelzaug!

OPPERBRAMIN.

Gezegende des hemels! Hebt ge uw reiniging gedaan?

BARZALO, uit de Grot komende,
Ik benzo wit reeds als een zwaan.

CHOR.

Ten offer! Ten offer! Zingt Jubelpsalmen!
Laat van des tempels wand weergalmen,
Brama's hoogen Jubelzang!
Zy gaan allen op een plegtige wyze van het Tooneel.

ZES- EN- TWINTIGSTE TOONEEL.

*De Tempel van Brama van binnen. Door eene prachtige Colonade zien
men die Godheid op de heerlykste en luisterrykste wyze afgebeeld; ge-
sladig schieten bliksems van dezelve af; een versierd Outer,
waar by offerbanden en offermesen, staat voor dezelve.*

OPPERPRIESTERES, PRIESTERESSEN,
met wyrookkraten.

Zuiver als het vuur, plegtig en heilig,
Is de dienst, dien wy beginnen,
Wy verkoozen Priesterinnen,
Brama roegewyd!

76 HET FEEST DER BRAMINNEN,

OPPERPRIESTERES, *het vuur aansteekende.*

Ik vang den eerdienst aan!

De vlam styge op! Zy moet vergaan!

Zuiver als het vuur, enz.

ZEVEN- EN TWINTIGSTE TOONEEL.

DE VOORIGEN, MEDAN, LAURA, OPPER-
BRAMIN, BRAMINNEN, DANSERS, DAN-
SERESSEN, *welke komike Pantomimen tegen
de gewaande Offermaagd maaken*, BARZALO,
HOVELINGEN, SLAVINNEN, en
LYFWACHTEN, *allen brengen
Geschenken.*

Nu komt het 'er eerst recht op aan!

Zy zullen vast myn kop afslaan!

Wat heb ik toch bestaan!

ô Wee! 't is nu gedaan!

Het Choor begint. De Braminnen en Priesteressen omringen Barzalo.

*De Opperpriesteres bind hem een' rooden band om het hoofd. Hy
wordt voor het altaar gevoerd; de Opperpriesteres heiligt het
Offermes; twee Offerknaapen houden een gouden vat.*

*Onder een plegtig muzyk, buigen zy zich met
het aangezicht ter aarde.*

OPPERBRAMIN, *met plegtige tuschenpoozingen.*

Brama! heerlyk weezen! Oneindig magtige! Gy
zyt groot, daar gy de waerelden als zandkorrels uit-
strooit! Daar gy de Zonne, Maan en Starren als
beelden uwer Majesteit! op hunne loopbaanen slingert!
Brama verhoor ons! (*Men hoort een' zwaaren donderslag;
het beeld wordt verduisterd, en van agteren hoort men deeze
woorden:*)

Bella moet leeven!

Door een wonderwerk is 't leeven haar gegeven!

Men

*Men hoord gerucht en kletteren van degens;
allen staan verbaast.*

CHOR.

Brama wil hulpe biën!

Wat ziet men hier gefchiën?

Zie hoe wy allen beeven.

ACHT- EN- TWINTIGSTE TOONEEL.

DE VOORIGEN, JOHNSON, EDUARD, KALEPH, BELLA, CORA, SOLDATEN, en MATROOZEN, *met ontbloote klingen, welke zy met de punt nederwaards draagen.*

JOHNSON, EDUARD, KALEPH, BELLA, CORA, en GEVOLG.

Heil en vrede zy met u! allen zyn wy broeders!

ALLE DE VOORIGEN.

Wat is hier voorgevallen?

Gevangen zyn wy allen!

Wie zal ons hulpe biën?

EDUARD. ALLEN.

Hebt gy niet }
Wy hebben } gehoord dees heilige woorden!

Bella moet leeven!

JOHNSON, EDUARD.

Wy, uw broeders, willen niet moorden,
Maar de onschuld onzen bystand geeven.

ALLEN.

Is het moogelyk?

EDUARD, *tegen den Opperbramin.*

Begeert gy dit offer ten vrouwe?

OPPERBRAMIN.

Ja, 'k schenk haar myn huwelyks trouwe.

EDU.

78 HET FEEST DER BRAMINNEN.

EDUARD.

Zie of ze u voegen kan!

Zie! Brâma herſchept haar in een' man.

ALLEN,

Help Brama! Welk mirakel!

BARZALO.

Welk aſſchuwelyk, ſpectakel!

ALLEN.

Bella!

BELLA.

Myn vader!

KALEPH.

Myn dochter!

JOHNSON.

Dit zal u noch meer vreugde baaren:

Daar is uw lieve zoon!

KALEPH.

Hy myn zoon?

EDUARD.

Ik zyn zoon?

JOHNSON.

Toen wy voor twintig jaaren,

Op deeze kusten waaren,

Ontſtal 'k u deezen zoon:

Vergeef dien hoon!

EDUARD.

Myn vader!

KALEPH.

Myn zoon!

BEL.

BELLA, CORA.

Myn broeder!

MEDAN.

Zyn' zoon!

ALLEN.

Zyn zoon!

ALLEN.

Eeuwig binde ons vriendschap famen!

Daar we als broeders tot u kwamen,

Hand in hand!

Eeuwig duur' dees liefdeband!

MEDAN.

Wilt nu, met blyde reïen,

God Brama's eer verbreïen!

Men zinge alom zyn' lof!

ALLEN.

Wilt nu *enz.*

MEDAN.

Wy eeren steeds dien broederband!

Hy blyve altoos by ons in stand!

ALLEN.

Wy eeren *enz.*

MEDAN.

Wilt nu *enz.*

ALLEN.

Wilt nu, gy blyde reïen,

God Brama's eer verbreïen!

Hy geeft ons dankensstof.

GROOT SLUIT-BALLET

van de Dansers en Danseresen, onder hetwelke

zy allen vertrekken.

E I N D E.

Geen Exempllaaren zullen voor echt gehouden
worden, dan die welken door den *Secretaris*
van den *Nationalen Staats Schouburg* geteekend
zyn.

W. J. G. Verkerke

